

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY

Poslanecká sněmovna

2011

VI. volební období

364

Vládní návrh

na vydání

zákona

o mezinárodním právu soukromém

Vládní návrh

ZÁKON

ze dne .....

o mezinárodním právu soukromém

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

OBECNÁ USTANOVENÍ

§ 1

Předmět úpravy

Tento zákon upravuje v poměrech s mezinárodním prvkem

- a) právním řádem kterého státu se řídí soukromoprávní poměry včetně používání jiných předpisů než určeného rozhodného práva,
- b) právní postavení cizinců a zahraničních právnických osob v soukromoprávních poměrech,
- c) pravomoc a postup soudů a jiných orgánů při úpravě poměrů uvedených v písmenech a) a b) a rozhodování o nich včetně postupu v řízení, jestliže je mezinárodní prvek jen v řízení samotném,
- d) uznávání a výkon cizích rozhodnutí,
- e) právní pomoc ve styku s cizinou,
- f) některé záležitosti týkající se úpadku,
- g) některé záležitosti týkající se rozhodčího řízení včetně uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů.

§ 2

Mezinárodní smlouvy a předpisy Evropské unie

Zákon se použije v mezích ustanovení vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána (dále jen „mezinárodní smlouva“), a přímo použitelných ustanovení práva Evropské unie.¹⁾

---

¹⁾ Například nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I), nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II), nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000, nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností, rozhodnutí Rady 2009/941/ES ze dne 30. listopadu 2009 o uzavření Haagského protokolu ze dne 23. listopadu 2007 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti Evropským společenstvím, nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení.

§ 3

Nutně použitelná ustanovení právních předpisů

Ustanovení tohoto zákona nebrání použití těch ustanovení českého právního řádu, kterých je nutné v mezích jejich předmětu úpravy použít vždy bez ohledu na to, kterým právním řádem se řídí právní poměry, v nichž se projeví účinky použití takových ustanovení.

§ 4

Výhrada veřejného pořádku

Ustanovení zahraničního právního řádu, jehož se má použít podle ustanovení tohoto zákona, nelze použít, jestliže by se účinky tohoto použití zjevně přičily veřejnému pořádku. Ze stejných důvodů nelze uznat cizí rozhodnutí, cizí soudní smír, cizí notářskou a jinou veřejnou listinu, cizí rozhodčí nález, nebo provést procesní úkon k dožádání z ciziny, anebo uznat právní poměr nebo skutečnost, které vznikly v cizině nebo podle zahraničního právního řádu.

§ 5

Obcházení zákona

Nepřihlíží se ke skutečnostem vytvořeným nebo předstíraným záměrným jednáním v úmyslu, aby se těch ustanovení tohoto zákona, od nichž se nelze odchýlit ujednáním stran, nepoužilo nebo aby se jich použilo jinak, než kdyby takto vytvořené nebo předstírané skutečnosti nebyly.

**ČÁST DRUHÁ
OBECNÁ USTANOVENÍ MEZINÁRODNÍHO PRÁVA PROCESNÍHO**

**Hlava I
Pravomoc**

§ 6

Pravomoc českých soudů

(1) Pravomoc českých soudů je dána, jestliže je podle procesních předpisů pro řízení místně příslušný soud na území České republiky, pokud z ustanovení tohoto zákona nebo jiného právního předpisu nevyplývá něco jiného.

(2) Je-li ve věci dána pravomoc českých soudů, vztahuje se jejich pravomoc i na vzájemný návrh z téhož právního poměru nebo z týchž skutkových okolností.

§ 7

Vynětí z pravomoci českých soudů

(1) Z pravomoci českých soudů jsou vyňaty cizí státy, pokud jde o řízení vyplývající z jejich jednání a úkonů učiněných při výkonu jejich státních, vládních a jiných veřejných pravomocí a funkcí, včetně jejich majetku, který je k takovému výkonu používán nebo určen.

(2) Vynětí z pravomoci českých soudů se nevztahuje na jiná jednání, úkony nebo případy, a to v rozsahu, v němž podle obecného mezinárodního práva nebo mezinárodní smlouvy lze proti cizímu státu uplatňovat práva u soudů jiného státu.

(3) Pravomoci českých soudů nejsou podrobeny osoby, mezinárodní organizace a instituce, které podle mezinárodních smluv, obecného mezinárodního práva nebo českých právních předpisů požívají v České republice imunity, a to v rozsahu, který je v nich uveden.

(4) Ustanovení odstavců 1 a 3 platí i pro doručování písemností, předvolávání svědků, výkon rozhodnutí nebo jiné procesní úkony.

(5) Doručení cizím státům, mezinárodním organizacím, institucím a osobám požívajícím imunity v případech, kdy nejsou vyňaty z pravomoci českých soudů, zprostředkuje Ministerstvo zahraničních věcí. Nelze-li takto doručit, ustanoví soud opatrovníka.

(6) Ustanovení odstavců 1 až 5 se použijí i pro postup jiných českých orgánů veřejné moci, rozhodují-li ve věcech upravených tímto zákonem, přiměřeně.

Hlava II

Ustanovení o řízení

§ 8

Základní ustanovení

(1) České soudy postupují v řízení podle českých procesních předpisů s tím, že strany mají rovné postavení při uplatňování svých práv.

(2) Řízení zahájené v jiném státě nebrání zahájení řízení o téže věci mezi týmiž účastníky u českého soudu. Bylo-li řízení u českého soudu zahájeno později než řízení zahájené v jiném státě, může je český soud v odůvodněných případech přerušit, lze-li předpokládat, že rozhodnutí zahraničního orgánu bude v České republice uznáno.

Postavení cizinců a zahraničních osob v řízení

§ 9

(1) Způsobilost cizince být účastníkem řízení a jeho procesní způsobilost se řídí právním řádem státu, v němž má cizinec obvyklý pobyt; stačí však, je-li způsobilý podle českého právního řádu.

(2) Způsobilost zahraničních osob jiných než fyzických být účastníkem řízení a jejich procesní způsobilost se řídí právním řádem, podle něhož taková osoba vznikla; stačí však, je-li způsobilá podle českého právního řádu.

§ 10

Cizinci a zahraniční právnické osoby mají za stejných podmínek jako státní občané České republiky a české právnické osoby nárok na osvobození od soudních poplatků a záloh a na ustanovení bezplatného zástupce k ochraně svých zájmů, je-li zaručena vzájemnost. Podmínka zaručení vzájemnosti neplatí pro občany členských států Evropské unie a dalších států tvořících Evropský hospodářský prostor.

§ 11

(1) Cizinci, který má obvyklý pobyt v cizině, a zahraniční právnické osobě, kteří se domáhají rozhodnutí o majetkovém právu, může soud uložit na návrh žalovaného, aby složili jistotu určenou soudem na náklady řízení. Nesložil-li jistotu do stanovené lhůty, nebude soud proti vůli žalovaného v řízení pokračovat a řízení zastaví. O tom je třeba žalobce poučit.

(2) Složení jistoty nelze uložit, jestliže

- a) návrh na její složení byl podán teprve, když žalovaný ve věci již jednal nebo vykonal procesní úkon, ačkoliv již věděl, že žalobce není státním občanem České republiky nebo českou právnickou osobou nebo že pozbyl státního občanství České republiky nebo přestal být českou právnickou osobou nebo nemá obvyklý pobyt v České republice,
- b) ve státě, jehož je žalobce občanem, se v podobných případech od státního občana České republiky nebo české právnické osoby jistota nežadá,
- c) žalobce má v České republice nemovitou věc v ceně dostačující k úhradě nákladů, které žalovanému v řízení vzniknou,
- d) návrh na zahájení řízení je vyřizován platebním rozkazem, nebo
- e) žalobce je osvobozen od soudních poplatků a záloh.

(3) Povinnost složit jistotu nelze uložit občanům členských států Evropské unie nebo dalších států tvořících Evropský hospodářský prostor.

Cizí veřejná listina

§ 12

(1) Listina vydaná soudem, notářem nebo úřadem v cizině, která platí v místě, kde byla vydána, za listinu veřejnou nebo veřejná listina vydaná diplomatickým zástupcem nebo konzulárním úředníkem působícím v České republice, má důkazní moc veřejné listiny také v České republice, jestliže je opatřena předepsaným ověřením.

(2) Pokud listinu vydanou v cizině nelze opatřit předepsaným ověřením v souladu s mezinárodními zvyklostmi a příslušný zastupitelský úřad České republiky nemá pochybnosti o její pravosti, opatří listinu doložkou, že zastupitelský úřad nemá pochybnosti o pravosti této listiny.

Zjišťování vzájemnosti

§ 13

Ministerstvo spravedlnosti poskytne soudu na jeho žádost sdělení o vzájemnosti ze strany cizího státu.

Hlava III Uznání a výkon cizích rozhodnutí

§ 14

Rozhodnutí soudů cizího státu a rozhodnutí úřadů cizího státu o právech a povinnostech, o kterých by podle jejich soukromoprávní povahy rozhodovaly v České republice soudy, stejně jako cizí soudní smíry a cizí notářské a jiné veřejné listiny v těchto věcech (dále jen „cizí rozhodnutí“) mají v České republice účinnost, jestliže nabyla podle potvrzení příslušného cizího orgánu právní moci a byla-li uznána českými orgány veřejné moci.

§ 15

(1) Pokud v dalších ustanoveních tohoto zákona není stanoveno něco jiného, nelze pravomocná cizí rozhodnutí uznat, jestliže

- a) věc náleží do výlučné pravomoci českých soudů, nebo jestliže by řízení nemohlo být provedeno u žádného orgánu cizího státu, kdyby se ustanovení o příslušnosti českých soudů použilo na posouzení pravomoci cizího orgánu, ledaže se účastník řízení, proti němuž cizí rozhodnutí směřuje, pravomoci cizího orgánu dobrovolně podrobil,
- b) o témže právním poměru se vede řízení u českého soudu a toto řízení bylo zahájeno dříve, než bylo zahájeno řízení v cizině, v němž bylo vydáno rozhodnutí, jehož uznání se navrhuje,
- c) o témže právním poměru bylo českým soudem vydáno pravomocné rozhodnutí nebo bylo-li v České republice již uznáno pravomocné rozhodnutí orgánu třetího státu,
- d) účastníku řízení, vůči němuž má být rozhodnutí uznáno, byla odňata postupem cizího orgánu možnost řádně se účastnit řízení, zejména nebylo-li mu doručeno předvolání nebo návrh na zahájení řízení,
- e) uznání by se zjevně přičilo veřejnému pořádku, nebo
- f) není zaručena vzájemnost; vzájemnost se nevyžaduje, nesměruje-li cizí rozhodnutí proti státnímu občanu České republiky nebo české právnické osobě.

(2) K překážce uvedené v odstavci 1 písm. d) se přihlédne, jen jestliže se jí dovolá účastník řízení, vůči němuž má být cizí rozhodnutí uznáno. To platí i o překážkách uvedených v odstavci 1 písm. b) a c), ledaže je jejich existence orgánu rozhodujícímu o uznání jinak známa.

§ 16

(1) Uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech se nevyslovuje zvláštním výrokem. Cizí rozhodnutí je uznáno tím, že český orgán veřejné moci k němu přihlédne, jako by šlo o rozhodnutí českého orgánu veřejné moci. Je-li proti tomu namítána výhrada veřejného pořádku nebo i jiný důvod pro odepření uznání, ke kterým nemohlo být bez dalšího přihlédnuto, přeruší se řízení a je určena lhůta k zahájení řízení, pro které se odstavec 2 použije obdobně. Po jeho pravomocném ukončení nebo po marném uplynutí uvedené lhůty se v přerušném řízení pokračuje.

(2) Cizí rozhodnutí v ostatních věcech se uznávají na základě zvláštního rozhodnutí, jestliže tento zákon nestanoví, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení. I v případě, že se cizí rozhodnutí uznávají bez dalšího řízení, lze je na návrh uznat zvláštním rozhodnutím. Vyslovit uznání je místně příslušný okresní soud, který je obecným soudem toho, kdo uznání navrhuje, jinak okresní soud, v jehož obvodu nastala nebo může nastat skutečnost, pro kterou

má uznání význam, jestliže zákon nestanoví něco jiného. Soud o uznání rozhoduje rozsudkem; jednání nemusí nařizovat.

(3) Na základě cizího rozhodnutí o majetkových věcech, které splňuje podmínky pro uznání podle tohoto zákona, lze nařídit výkon tohoto rozhodnutí rozhodnutím českého soudu, které je třeba odůvodnit.

Hlava IV

Zvláštní ustanovení o uznání a výkonu některých cizích rozhodnutí

§ 17

Ustanovení této hlavy se použijí v řízeních o uznání a výkonu cizích rozhodnutí, v nichž se postupuje podle přímo použitelných předpisů Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy, které vyžadují prohlášení vykonatelnosti.

§ 18

Požádá-li strana podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy, aby o uznání bylo rozhodnuto ve zvláštním řízení, rozhodne soud rozsudkem o uznání. Jednání nemusí nařizovat.

§ 19

(1) Současně s návrhem na prohlášení vykonatelnosti může být podán i návrh na nařízení výkonu rozhodnutí podle jiného právního předpisu. V takovém případě rozhodne soud v jediném rozhodnutí o obou návrzích samostatnými výroky, které musí být odůvodněny. Rozhodnutí musí být odůvodněno, i když se rozhoduje jen o jednom z těchto návrhů.

(2) Postupoval-li soud podle odstavce 1 a je-li v přímo použitelném předpise Evropské unie nebo mezinárodní smlouvě stanovena lhůta pro podání opravného prostředku proti rozhodnutí o uznání anebo o prohlášení vykonatelnosti cizích rozhodnutí, která je delší než lhůta stanovená jiným právním předpisem pro podání opravného prostředku proti rozhodnutí nařizujícímu výkon rozhodnutí, platí tato delší lhůta i pro podání opravného prostředku proti rozhodnutí nařizujícímu výkon rozhodnutí.

(3) Zkoumá-li odvolací soud důvody, pro něž lze cizí rozhodnutí neuznat, a tyto důvody nemohl podle ustanovení přímo použitelných předpisů Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy zkoumat soud v prvním stupni, a svědčí-li tyto důvody pro neuznání cizího rozhodnutí, odvolací soud změní rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že návrh zamítne.

(4) Rozhodnutí nemůže nabýt právní moci ve výroku nařizujícím výkon rozhodnutí dříve než ve výroku, kterým se rozhodnutí prohlašuje za vykonatelné.

ČÁST TŘETÍ OBECNÁ USTANOVENÍ MEZINÁRODNÍHO PRÁVA SOUKROMÉHO

§ 20

Kvalifikace

(1) Právní hodnocení určitého právního poměru nebo otázky za účelem vyhledání použitelného kolizního ustanovení pro určení rozhodného práva se zpravidla provádí podle českého právního řádu.

(2) Pokud se má pro určitý právní poměr nebo otázku použít právních ustanovení z více než jednoho právního řádu, je možné při hodnocení těchto ustanovení v souladu s odstavcem 1 přihlídnout také k funkci, kterou tato ustanovení plní v rámci svého právního řádu.

(3) Pokud bylo určeno rozhodné právo pro základní poměr, provádí se zpravidla podle tohoto práva i hodnocení určitého poměru nebo otázky, které jsou spojeny se základním poměrem.

(4) Skutečnosti stanovené v kolizních ustanoveních tohoto zákona pro určení rozhodného práva (hraniční určovatelé) se hodnotí podle českého práva.

§ 21

Zpětný a další odkaz

(1) Jestliže ustanovení tohoto zákona přikazují použití zahraničního práva, jehož ustanovení odkazují zpět na české právo, použije se hmotněprávních ustanovení českého práva. Odkazují-li ustanovení zahraničního práva k právu dalšího cizího státu, použije se hmotněprávních ustanovení tohoto práva, jestliže se ho má použít podle jeho kolizních ustanovení; jinak se použijí hmotněprávní ustanovení českého práva.

(2) K zpětnému ani k dalšímu odkazu se nepřihlíží v poměrech závazkového a pracovního práva. Jestliže bylo rozhodné právo stranami zvoleno, lze k jeho kolizním ustanovením přihlídnout jen, jestliže to vyplývá z ujednání stran.

§ 22

Předběžné otázky

(1) Při určení rozhodného práva pro předběžnou otázku se použije ustanovení tohoto zákona. Jestliže by pro předběžnou otázku nebyla dána pravomoc českých soudů, kdyby se o ní rozhodovalo samostatně, použije se pro určení rozhodného práva pro ni kolizního ustanovení práva, kterým se řídí základní otázka, jestliže se tato otázka řídí zahraničním právem.

(2) Jestliže bylo o předběžné otázce již dříve pravomocně rozhodnuto příslušným českým orgánem veřejné moci nebo soudem nebo orgánem cizího státu, jehož rozhodnutí splňuje podmínky pro uznání v České republice, soud z takového rozhodnutí vychází.

§ 23

Zjišťování a používání zahraničního práva

(1) Pokud z jiných ustanovení tohoto zákona nevyplývá něco jiného, je třeba zahraničního práva, jehož se má použít podle ustanovení tohoto zákona, používat i bez návrhu a tak, jak se ho používá na území, na němž toto právo platí. Použije se těch jeho ustanovení, kterých by se na území, na němž toto právo platí, pro rozhodnutí ve věci použilo, bez ohledu na jejich systematické zařazení nebo jejich veřejnoprávní povahu, pokud nejsou v rozporu s nutně použitelnými předpisy českého práva.

(2) Pokud dále není stanoveno něco jiného, obsah zahraničního práva, jehož se má použít podle ustanovení tohoto zákona, se zjišťuje bez návrhu z úřední povinnosti. Soud nebo orgán veřejné moci, který rozhoduje ve věcech upravených tímto zákonem, učiní k jeho zjištění všechna potřebná opatření.

(3) Jestliže soudu nebo orgánu veřejné moci, který rozhoduje ve věcech upravených tímto zákonem, není obsah zahraničního práva znám, může si k jeho zjištění vyžádat také vyjádření Ministerstva spravedlnosti.

(4) Má-li se použít právního řádu státu, který má více právních oblastí nebo různé úpravy pro určité skupiny osob, rozhodují o použití příslušných právních předpisů právní předpisy tohoto státu.

(5) Jestliže se nepodaří v přiměřené době zahraniční právo zjistit nebo je-li to nemožné, použije se české právo.

§ 24

Výjimečné a podpůrné určení rozhodného práva

(1) Právní řád, který by se měl použít podle ustanovení tohoto zákona, je možné ve zcela výjimečných případech nepoužít, jestliže při náležitém odůvodněném uvážení souhrnu všech okolností věci a zejména důvodného očekávání účastníků ohledně použití jiného právního řádu by se to jevílo nepřiměřené a odporující rozumnému a spravedlivému uspořádání vztahu účastníků. Za těchto podmínek a nejsou-li dotčena práva jiných osob, se použije právní řád, jehož použití odpovídá tomuto uspořádání.

(2) Jestliže pro určitý poměr nebo otázku, které spadají do předmětu úpravy tohoto zákona, nelze určit rozhodné právo podle jiných ustanovení zákona, použije se pro ně právo, které je s nimi v nejužším vztahu, ledaže strany pro ně strany zvolily nebo jinak označily použití určitého práva.

§ 25

Nutně použitelná ustanovení jiného zahraničního práva

K návrhu účastníka se mohou použít ustanovení právního řádu jiného státu, kterého se podle ustanovení tohoto zákona nemá použít, avšak podle právního řádu, jehož jsou součástí, se jich má použít bez ohledu na to, kterým právním řádem se řídí práva a povinnosti, o které jde. Podmínkou pro použití je, že práva a povinnosti, o které jde, mají k takovému jinému státu dostatečně významný vztah a je to spravedlivé vzhledem k povaze těchto ustanovení,

jejich účelu nebo k důsledkům, jež by vyplynuly zejména pro účastníky z jejich použití nebo z jejich nepoužití. Účastník, který se takových ustanovení dovolává, musí prokázat platnost a obsah těchto ustanovení.

Právní postavení cizinců a zahraničních právnických osob v soukromoprávních poměrech

§ 26

(1) Cizincem se rozumí fyzická osoba, která není státním občanem České republiky. Zahraniční právnickou osobou se rozumí právnická osoba se sídlem mimo území České republiky.

(2) Cizinci a zahraniční právnické osoby mají v oblasti svých osobních a majetkových práv, pokud tímto zákonem nebo jiným právním předpisem není stanoveno něco jiného, stejná práva a stejné povinnosti jako státní občané České republiky a české právnické osoby.

(3) V případě, že cizí stát nakládá se státními občany České republiky a s českými právnickými osobami jinak než se svými občany a právnickými osobami, může Ministerstvo zahraničních věcí v dohodě s příslušnými orgány sdělením v úředním publikačním prostředku stanovit, že se odstavec 2 nepoužije. To neplatí v případě, kdy se jedná o cizince a zahraniční právnické osoby, kterým z práva Evropské unie vyplývají stejná práva a stejné povinnosti jako státním občanům České republiky a českým právnickým osobám, anebo by tím byla porušena základní lidská práva cizince.

§ 27

Postavení cizinců a zahraničních právnických osob při podnikání v České republice, v oblasti pracovního práva, v oblasti práva autorského a práv průmyslových upravují jiné právní předpisy.

§ 28

Vícenásobná nebo neurčitá státní příslušnost

(1) Je-li někdo v rozhodné době státním občanem České republiky a považuje-li ho za svého občana také jiný stát, je rozhodné státní občanství České republiky.

(2) Je-li někdo v rozhodné době zároveň občanem několika cizích států, rozhoduje státní příslušnost nabytá naposled, pokud vzhledem k životním poměrům osoby nepřevažuje výrazně její poměr k jinému cizímu státu, jehož je občanem; v takovém případě rozhoduje státní příslušnost tohoto státu.

(3) Na toho, kdo v rozhodné době není občanem žádného státu nebo jehož státní příslušnost nelze určit podle odstavce 2, se hledí, jako by byl občanem toho státu, na jehož území má v rozhodné době obvyklý pobyt, a nelze-li to zjistit, na jehož území se v rozhodné době zdržuje. Nelze-li ani to zjistit, postupuje se pro účely tohoto zákona, jako by šlo o státního občana České republiky.

(4) Je-li někdo žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, azylantem nebo požívá doplňkové ochrany nebo je bezdomovcem podle jiného právního předpisu nebo mezinárodní

smlouvy, řídí se jeho osobní postavení podle ustanovení mezinárodních smluv upravujících právní postavení uprchlíků a právní postavení osob bez státní příslušnosti.

ČÁST ČTVRTÁ USTANOVENÍ PRO JEDNOTLIVÉ DRUHY SOUKROMOPRÁVNÍCH POMĚRŮ

Hlava I

Způsobilost mít práva a povinnosti a způsobilost k právním jednáním

§ 29

Fyzické osoby

(1) Právní osobnost a svéprávnost se řídí, nestanoví-li se v tomto zákoně něco jiného, právním řádem státu, v němž má osoba obvyklý pobyt.

(2) Nestanoví-li tento zákon něco jiného, stačí, jestliže fyzická osoba činící právní jednání je k němu způsobilá podle právního řádu platného v místě, v němž fyzická osoba právní jednání činí.

(3) Úprava jména fyzické osoby se řídí právním řádem státu, jehož je občanem. Tato osoba se však může dovolat použití právního řádu státu, na jehož území má obvyklý pobyt.

§ 30

Právnícké osoby

(1) Svéprávnost právnické osoby a jiné než fyzické osoby se řídí právním řádem státu, podle něhož vznikla. Tímto právním řádem se řídí i obchodní firma nebo název a vnitřní poměry takové osoby, poměry mezi takovou osobou a jejími společníky nebo členy a vzájemné poměry společníků nebo členů, ručení společníků nebo členů za závazky takové osoby a kdo za osobu jako její orgán jedná, jakož i její zánik.

(2) Pro vázanost takové osoby z běžných jednání stačí, je-li k nim způsobilá podle právního řádu platného v místě, v němž bylo takové jednání učiněno.

(3) Právnícká osoba se sídlem v České republice může být založena pouze podle českého právního řádu. Tím není dotčena možnost přemístit do České republiky sídlo právnické osoby založené podle právního řádu cizího státu, která má sídlo v zahraničí, jestliže to umožňují mezinárodní smlouva, přímo použitelný předpis Evropské unie nebo jiný právní předpis.

Směnečná a šeková způsobilost

§ 31

(1) Způsobilost osoby zavazovat se směnečně nebo šekově se řídí právním řádem státu, jehož je občanem. Prohlašuje-li toto právo za rozhodující právo jiného státu, použije se práva tohoto jiného státu.

(2) Kdo není způsobilý se směnečně nebo šekově zavazovat podle právního řádu uvedeného v odstavci 1, je přesto platně zavázán, podepíše-li se na směnku nebo na šek ve státě, podle jehož práva by byl způsobilý se směnečně nebo šekově zavazovat. To neplatí, jde-

li o státního občana České republiky nebo o osobu, která má obvyklý pobyt v České republice.

§ 32

Koho lze označit za šekovníka, se řídí právním řádem státu, v němž je šek splatný. Je-li podle tohoto právního řádu šek neplatný vzhledem k osobě šekovníkově, jsou přesto platné závazky z podpisů, které byly na šek napsány ve státě, jehož právní řád nestanoví neplatnost z takového důvodu.

Omezení svéprávnosti a věci opatrovnické

§ 33

(1) Ve věcech omezení svéprávnosti, jakož i ve věcech opatrovnických je dána pravomoc českých soudů, jde-li o osoby s obvyklým pobytem v České republice, nebo jde-li o státní občany České republiky, i když mají obvyklý pobyt v cizině. Český soud nemusí řízení zahájit, stačí-li k ochraně práv a zájmů státního občana České republiky opatření učiněná v cizině.

(2) Není-li dána pravomoc českých soudů podle odstavce 1, omezí se český soud na opatření nutná k ochraně osoby a jejího majetku a uvědomí o tom orgán státu, ve kterém má osoba obvyklý pobyt. Kdyby příslušný orgán cizího státu poměry osoby v přiměřené době neupravil, učiní tak český soud.

(3) K uvědomění orgánů cizího státu podle odstavce 2 český soud nepřistoupí, jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, azylanty a osoby požívající doplňkové ochrany podle jiného právního předpisu. V takovém případě upraví poměry osoby český soud.

§ 34

Podmínky vzniku a zániku opatrovnictví a podmínky pro omezení a zbavení svéprávnosti se řídí právním řádem státu, ve kterém má opatrovanec obvyklý pobyt. Opatrovnická péče se týká zásadně opatrovance a jeho majetku, nechť je tento majetek kdekoliv, pokud stát, v němž majetek je, přiznává této opatrovnické péči účinnost.

§ 35

Povinnost přijmout a zastávat opatrovnictví se řídí právním řádem státu, ve kterém má opatrovník obvyklý pobyt.

§ 36

Právní poměry mezi opatrovníkem a opatrovancem se řídí právním řádem státu, v němž má sídlo opatrovnický soud nebo orgán.

§ 37

Pokud z ustanovení § 34 až 36 nevyplývá něco jiného, činí český soud opatření podle českého hmotného práva.

§ 38

Pravomocná cizí rozhodnutí ve věcech omezení a zbavení svéprávnosti a ve věcech opatrovnictví cizince, která byla vydána soudy nebo orgány státu, jehož je cizinec občanem (dále jen „domovský stát“), nebo státu, v němž má cizinec obvyklý pobyt, se uznávají bez dalšího řízení.

Prohlášení za mrtvého nebo za nezvěstného

§ 39

(1) Prohlásit státního občana České republiky za mrtvého nebo za nezvěstného přísluší výlučně českému soudu.

(2) Cizince může český soud prohlásit za mrtvého nebo za nezvěstného s právními následky pro státní občany České republiky a také pro osoby s obvyklým pobytem v České republice a pro majetek, který je v České republice.

(3) Ve věcech prohlášení za mrtvého nebo za nezvěstného použije český soud vždy českého hmotného práva.

§ 40

Pravomocná cizí rozhodnutí ve věcech prohlášení cizince za mrtvého nebo za nezvěstného, která byla vydána soudy nebo úřady domovského státu cizince nebo státu, v němž měl cizinec naposled obvyklý pobyt, se uznávají bez dalšího řízení.

Hlava II

Právní jednání

§ 41

Existence a platnost právního jednání, jakož i následky jeho neplatnosti se řídí tímž právním řádem jako právní poměr jím založený, pokud není zákonem stanoveno nebo z povahy věci nevyplývá něco jiného. Při určení tohoto právního řádu se postupuje, jako by právní jednání bylo platné.

§ 42

(1) Smlouva a jiné právní jednání je platné co do formy, jestliže forma vyhovuje právnímu řádu státu,

- a) kterým se řídí smlouva nebo jiné právní jednání a právní poměr jimi založený,
- b) ve kterém byl některým jednajícím učiněn projev vůle,
- c) ve kterém má některý jednající svůj obvyklý pobyt nebo sídlo, nebo
- d) ve kterém je nemovitá věc, které se právní jednání týká.

(2) Stanoví-li právní řád, kterým se řídí nebo má řídit právní poměr právním jednáním založený, nebo právní řád státu, ve kterém je nemovitá věc, které se právní jednání týká, zachování určité formy jako nezbytnou podmínku platnosti, je nutné tuto formu zachovat.

§ 43

Forma směnečného a šekového prohlášení a protestu

(1) Forma směnečného prohlášení a forma šekového prohlášení se řídí právním řádem státu, v němž bylo prohlášení učiněno. Pro formu šekového prohlášení stačí zachovat formu, kterou stanoví právo platebního místa.

(2) Vadnost formy prvního směnečného prohlášení nebo prvního šekového prohlášení nemá vliv na platnost pozdějšího směnečného prohlášení nebo pozdějšího šekového prohlášení, jestliže směnečné prohlášení a šekové prohlášení, které je podle odstavce 1 neplatné, se shoduje s právním řádem státu, v němž bylo učiněno pozdější směnečné prohlášení nebo pozdější šekové prohlášení.

(3) Směnečné prohlášení a šekové prohlášení státního občana České republiky v cizině platí v České republice proti jiným státním občanům České republiky, vyhovuje-li požadavkům českého právního řádu ohledně formy.

(4) Forma protestu a lhůty k protestu, jakož i forma ostatních jednání, jichž je zapotřebí k uplatnění a k zachování směnečných práv a šekových práv, se řídí právním řádem státu, v němž je třeba učinit protest nebo jiné jednání.

**Hlava III
Zastoupení**

§ 44

(1) Pro zastoupení ze zákona nebo zastoupení na základě rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu a jejich účinky se použije právního řádu, jehož součástí je ustanovení upravující zastoupení na základě zákona, nebo právního řádu státu, jehož soud nebo orgán učinil rozhodnutí, o které se zastoupení opírá. U běžných jednání pro účinky těchto zastoupení postačí, odpovídá-li to právnímu řádu platnému v místě, v němž bylo takové jednání učiněno.

(2) Právní jednání učiněné zmocněncem má účinky pro zastoupeného, jestliže to odpovídá právnímu řádu platnému v místě, ve kterém

- a) zmocněnec jednání učinil,
- b) zmocnitel má své sídlo nebo obvyklý pobyt,
- c) zmocněnec má své sídlo nebo obvyklý pobyt, nebo
- d) je nemovitá věc, jestliže se právní jednání týká této nemovité věci.

(3) Právní jednání učiněné zmocněncem má účinky pro zastoupeného také tehdy, jestliže to odpovídá právnímu řádu, kterým se řídí nebo má řídit právní poměr založený právním jednáním zmocněnce.

(4) Pro zachování formy plné moci postačí, vyhovuje-li forma některému z právních řádů uvedených v odstavci 2 nebo 3 anebo právnímu řádu platnému v místě, v němž byla plná moc vystavena.

(5) Právní poměr mezi zmocněncem a třetí osobou, vzniklý v důsledku překročení zmocnění, a právní poměr mezi osobou jednajícím za jiného bez zmocnění a třetí osobou se řídí právním řádem platným v místě, v němž má zmocněnec nebo osoba jednajícím za jiného bez zmocnění své sídlo nebo obvyklý pobyt. Třetí osoba se však může dovolat použití právního

řádu platného v místě, v němž k jednání zmocněnce nebo osoby jednající za jiného bez zmocnění došlo.

§ 45

Prokura a pověření činností při provozování obchodního závodu

Účinky jednání na základě prokury pro zastoupeného se řídí právním řádem státu, v němž má sídlo nebo obvyklý pobyt osoba, která prokuru udělila; účinky jednání na základě pověření činností při provozování obchodního závodu pro zastoupeného se řídí právním řádem státu, v němž má zastoupený obchodní závod, pobočku nebo provozovnu, při jejichž provozování dochází k činnosti pověřené osoby. Stačí však, nastanou-li tyto účinky podle právního řádu platného v místě, v němž prokurista nebo pověřená osoba právně jednali s třetí osobou, a týká-li se právní jednání nemovité věci, také podle právního řádu platného v místě, v němž je nemovitá věc.

Hlava IV

Promlčení

§ 46

Promlčení se řídí tímž právním řádem jako právo, které je předmětem promlčení.

Hlava V

Rodinné právo

Díl 1

Poměry mezi manžely

§ 47

Pravomoc

(1) Nestanoví-li mezinárodní smlouva nebo přímo použitelný předpis Evropské unie něco jiného, stačí k založení pravomoci českých soudů k řízení o rozvodu manželství, neplatnosti manželství a určení, zda tu manželství je či není, jestliže je jeden z manželů státním občanem České republiky, nebo jestliže žalovaný má v České republice obvyklý pobyt.

(2) Jsou-li manželé cizinci a žalovaný nemá obvyklý pobyt v České republice ani v jiném členském státě Evropské unie a ani není občanem členského státu Evropské unie a nemá domicil ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska nebo v Irsku, je pravomoc českých soudů ve věcech uvedených v odstavci 1 dána, jestliže

- a) oba manželé měli v České republice obvyklý pobyt a žalobce má ještě obvyklý pobyt v České republice,
- b) žalobce má obvyklý pobyt v České republice a druhý manžel se připojil k návrhu, nebo
- c) žalobce má obvyklý pobyt v České republice a měl tento obvyklý pobyt nejméně po dobu jednoho roku bezprostředně před podáním žaloby.

(3) Pro řízení o vyživovací povinnosti mezi manžely a mezi bývalými manžely se pravomoc českých soudů určuje podle přímo použitelného předpisu Evropské unie.²⁾

Rozhodné právo

§ 48

(1) Způsobilost osoby uzavřít manželství, jakož i podmínky jeho platnosti se řídí právním řádem státu, jehož je tato osoba občanem.

(2) Forma uzavření manželství se řídí právním řádem platným v místě, v němž se manželství uzavírá.

(3) Uzavření manželství na zastupitelském úřadu České republiky v zahraničí se řídí českým právním řádem.

(4) Státní občan České republiky nemůže uzavřít manželství na zastupitelském úřadu cizího státu v České republice.

§ 49

(1) Osobní poměry manželů se řídí právním řádem státu, jehož jsou oba občany. Jsou-li občany různých států, řídí se tyto poměry právním řádem státu, v němž mají oba manželé obvyklý pobyt, jinak českým právním řádem.

(2) Vyživovací povinnost mezi manžely se řídí právním řádem určeným podle mezinárodní smlouvy, jejíž použití stanoví přímo použitelný předpis Evropské unie²⁾.

(3) Majetkové poměry manželů se řídí právním řádem státu, ve kterém mají oba manželé obvyklý pobyt; jinak právním řádem státu, jehož jsou oba manželé občany; jinak českým právním řádem.

(4) Smluvená úprava manželského majetkového práva se řídí právním řádem, který byl v době sjednání úpravy rozhodný pro majetkové poměry manželů. Jinak také pro smluvenou úpravu manželského majetkového práva se manželé mohou dohodnout, že se jejich majetkové poměry budou řídit buď právním řádem státu, jehož je jeden z manželů občanem, nebo v němž má jeden z manželů obvyklý pobyt, nebo právním řádem státu, v němž je nemovitá věc, pokud jde o tuto nemovitou věc, nebo českým právním řádem. O dohodě musí být pořízen notářský zápis nebo obdobná listina, jestliže se dohoda uzavírá v cizině.

§ 50

(1) Rozvod manželství se řídí právním řádem státu, kterým se řídí osobní poměry manželů v době zahájení řízení.

(2) Jestliže by bylo třeba podle odstavce 1 použít cizího právního řádu, který rozvod manželství nedovoluje anebo jej připouští jen za okolností mimořádně tíživých, použije se českého právního řádu, jestliže alespoň jeden z manželů je státním občanem České republiky nebo alespoň jeden z manželů má v České republice obvyklý pobyt.

---

²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 4/2009 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností.

Rozhodnutí Rady č. 2009/941/ES ze dne 30. listopadu 2009 o uzavření Haagského protokolu ze dne 23. listopadu 2007 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti Evropským společenstvím.

Protokol o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti, sjednaný v Haagu dne 23. listopadu 2007, Úř. věst. EU L 331, 16.12.2009, s. 19.

(3) Při prohlášení manželství za neplatné nebo při určení, zda tu manželství je či není, se způsobilost uzavřít manželství a forma jeho uzavření posuzují podle právních řádů rozhodných pro ně v době uzavření manželství.

(4) Vyživovací povinnost mezi bývalými manžely se řídí právním řádem určeným podle mezinárodní smlouvy, jejíž použití stanoví přímo použitelný předpis Evropské unie²⁾.

Uznání cizích rozhodnutí

§ 51

(1) Pravomocná cizí rozhodnutí ve věcech rozvodu manželství, zákonného odloučení, prohlášení manželství za neplatné a určení, zda tu manželství je či není, byl-li alespoň jedním z účastníků řízení státní občan České republiky, se v České republice uznávají, nebrání-li tomu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) až e), jen na základě zvláštního rozhodnutí.

(2) Vyslovit, že se uznává rozhodnutí ve věci uvedené v odstavci 1, přísluší Nejvyššímu soudu. Návrh může podat vedle účastníků řízení každý, kdo prokáže právní zájem. Nejvyšší státní zastupitelství může vstoupit do zahájeného řízení. Nejvyšší soud rozhoduje rozsudkem, jednání nemusí nařizovat.

(3) Rozhodnutí uvedené v odstavci 1 lze uznat jen tehdy, jestliže byl skutkový základ zjištěn způsobem vyhovujícím v podstatě příslušným ustanovením českého právního řádu.

§ 52

Byli-li všichni účastníci řízení v rozhodné době občany státu, o jehož rozhodnutí jde, mají pravomocná cizí rozhodnutí ve věcech uvedených v § 51 v České republice bez dalšího řízení stejné právní účinky jako pravomocná rozhodnutí českých soudů. To platí i o pravomocných rozhodnutích v těchto věcech vydaných orgány jiných cizích států, uznávají-li se taková rozhodnutí v domovských státech všech účastníků řízení, kteří jsou cizinci.

Díl 2

Poměry mezi rodiči a dětmi a některé jiné poměry

§ 53

Pravomoc ve věcech určení a popření rodičovství

Žalobu na určení a popření rodičovství lze podat u obecného soudu žalovaného v České republice; nemá-li zde žalovaný obecný soud, u obecného soudu žalobce. Pravomoc českých soudů je dána i tehdy, nemá-li ani žalobce v České republice obecný soud, ale jeden z rodičů nebo dítě je státním občanem České republiky.

§ 54

Rozhodné právo ve věcech určení a popření rodičovství

(1) Určení a popření rodičovství se řídí právním řádem státu, jehož příslušnost nabylo dítě narozením. Jestliže dítě získalo narozením více než jednu státní příslušnost, rozhoduje se podle českého právního řádu. Jestliže je to v zájmu dítěte, použije se právního řádu státu, v němž měla matka dítěte obvyklý pobyt v době jeho početí.

(2) Má-li dítě v České republice obvyklý pobyt a je-li to v jeho zájmu, použije se pro určení a popření rodičovství českého právního řádu.

(3) K platnosti určení rodičovství postačí, stane-li se podle právního řádu státu, v němž došlo k prohlášení o uznání rodičovství. Jestliže v cizím státě došlo v soudním řízení, nebo mimosoudně, v souladu s tamním právním řádem k popření rodičovství a k určení rodičovství jiné osoby, postačí to k platnosti určení rodičovství této osoby.

§ 55

Uznání cizích rozhodnutí ve věcech určení a popření rodičovství

(1) Pro uznání pravomocných cizích rozhodnutí ve věcech určení a popření rodičovství, jestliže byl alespoň jeden z účastníků řízení státní občan České republiky, se použije ustanovení § 51 obdobně.

(2) Jestliže byli všichni účastníci řízení v rozhodné době občany státu, o jehož pravomocné rozhodnutí jde, nebo uznává-li se takové rozhodnutí orgánů jiných cizích států v domovských státech všech účastníků řízení, kteří jsou cizinci, použije se pro uznání pravomocných cizích rozhodnutí ve věcech určení a popření rodičovství ustanovení § 52 obdobně.

§ 56

Pravomoc ve věcech výživy, výchovy a péče o nezletilé

(1) Pokud pravomoc ve věcech vyživovacích povinností a ve věcech rodičovské zodpovědnosti není upravena přímo použitelnými předpisy Evropské unie, je ve věcech výživy, výchovy a dalších věcech péče o nezletilé včetně opatření k ochraně jejich osoby a majetku dána pravomoc českých soudů, jestliže nezletilý má obvyklý pobyt v České republice, nebo jestliže je státním občanem České republiky, i když má obvyklý pobyt v cizině. Český soud nemusí řízení zahájit, stačí-li k ochraně práv a zájmů státního občana České republiky opatření učiněná v cizině.

(2) Český zastupitelský úřad může převzít péči nad nezletilým státním občanem České republiky, který má obvyklý pobyt v cizině a ke kterému nikdo nevykonává rodičovská práva a povinnosti, a to v rozsahu pravomoci soudu, uznává-li takovou pravomoc stát, v němž má nezletilý obvyklý pobyt. O převzetí péče uvědomí zastupitelský úřad neprodleně Úřad pro mezinárodně právní ochranu dětí.

(3) Pravomoc českých soudů je dána také pro řízení o výživném, v němž se navrhuje proti oprávněnému s obvyklým pobytem v cizině zrušení nebo změna rozhodnutí českého soudu.

(4) Českým soudům přísluší na návrh povinného s obvyklým pobytem v České republice rozhodovat o změně nebo zrušení vyživovací povinnosti uložené rozhodnutím orgánu cizího státu, jestliže oprávněný nemá obvyklý pobyt ve státě, jehož orgán rozhodnutí vydal.

(5) Jestliže se koná řízení o rozvodu manželství rodičů nezletilého cizince, který nemá obvyklý pobyt v České republice, avšak zdržuje se v ní, přísluší českým soudům upravit práva a povinnosti rodičů k nezletilému pro dobu po rozvodu, pokud se nezletilý bude zdržovat na území České republiky a pokud orgány příslušného cizího státu neučiní jiné opatření.

§ 57

Rozhodné právo ve věcech výživy, výchovy a péče o nezletilé a pro některé jiné poměry

(1) Poměry mezi rodiči a dětmi ve věcech výživy se řídí právním řádem určeným podle mezinárodní smlouvy, jejíž použití stanoví přímo použitelný předpis Evropské unie²⁾. Stejně se určuje rozhodné právo ve věcech práva na výživu oprávněných osob z jiných poměrů.

(2) V ostatních věcech rodičovských práv a povinností a opatření k ochraně osoby nebo jmění dítěte se rozhodné právo určí podle mezinárodní smlouvy³⁾.

§ 58

Uznání cizích rozhodnutí ve věcech nezletilých

Pravomocná cizí rozhodnutí ve věcech výchovy, výživy a péče o nezletilé a v jiných věcech, které se jich týkají, vydaná ve státě, jehož občanem je dítě cizí státní příslušnosti nebo v němž má takové dítě obvyklý pobyt a všichni účastníci jsou cizinci, se uznávají bez dalšího řízení. Jestliže se jimi ukládá majetkové plnění, může být takové rozhodnutí uznáno a vykonáno, jestliže tomu nebrání překážky stanovené v § 15 odst. 1 písm. b) až e).

Díl 3

Práva neprovdané matky

§ 59

(1) Nároky matky dítěte vůči jeho otci, za něhož není provdána, se řídí právním řádem státu, v němž má matka v době narození dítěte obvyklý pobyt. Matka se může dovolat použití právního řádu státu, jehož je občankou v době narození dítěte. Nároky neprovdané těhotné ženy se řídí právním řádem státu, ve kterém má v době podání návrhu obvyklý pobyt, ledaže se dovolá použití právního řádu státu, jehož je v době podání návrhu občankou.

(2) Jestliže matka dítěte, která je cizinkou, má v době narození dítěte obvyklý pobyt v České republice a otec dítěte je státním občanem České republiky, řídí se práva matky dítěte českým právním řádem.

Díl 4

Osvojení

§ 60

Pravomoc

(1) Rozhodovat ve věcech osvojení přísluší českým soudům, je-li osvojitel státním občanem České republiky. Jsou-li osvojitelé manželé, postačí, je-li státním občanem České republiky jeden z nich.

(2) Není-li osvojitel nebo ani jeden z manželů státním občanem České republiky, je pravomoc českých soudů dána

---

³⁾ Úmluva o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání, výkonu a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí, sjednaná v Haagu dne 19. října 1996, vyhlášená pod č. 141/2001 Sb.m.s.

- a) má-li zde osvojitel nebo alespoň jeden z osvojujících manželů pobyt a může-li být rozhodnutí soudu uznáno v domovském státě osvojitele nebo v domovských státech obou osvojujících manželů, nebo
- b) má-li osvojitel nebo alespoň jeden z osvojujících manželů v České republice obvyklý pobyt.

(3) Jestliže je nezletilý, o jehož osvojení jde, státním občanem České republiky a má na území České republiky obvyklý pobyt, přísluší rozhodovat o jeho osvojení výlučně českým soudům.

Rozhodné právo

§ 61

(1) K osvojení je třeba splnit podmínky stanovené právním řádem státu, jehož občanem je osvojenec, i státu, jehož občanem je osvojitel.

(2) Mají-li osvojující manželé různou státní příslušnost, musí být splněny podmínky právních řádů obou manželů určených podle jejich státní příslušnosti a právního řádu státu, jehož občanem je osvojenec.

(3) Jestliže by bylo třeba podle ustanovení odstavců 1 a 2 použít zahraničního právního řádu, který osvojení nedovoluje nebo je připouští jen za okolností mimořádně tíživých, použije se českého právního řádu, jestliže osvojitel nebo alespoň jeden z osvojujících manželů nebo osvojenec mají v České republice obvyklý pobyt.

§ 62

(1) Účinky osvojení se řídí právním řádem státu, jehož jsou občany všichni účastníci v době osvojení, jinak právním řádem státu, v němž mají v době osvojení všichni účastníci obvyklý pobyt, jinak právním řádem státu, jehož občanem je osvojenec.

(2) Pro poměry mezi osvojencem a osvojitelem, popřípadě osvojiteli ve věcech rodičovských práv a povinností, výchovy a výživy se použije právního řádu určeného podle ustanovení § 57 obdobně.

Uznání cizích rozhodnutí

§ 63

(1) Jestliže v době osvojení byl osvojitel, některý z osvojitelů nebo osvojenec státním občanem České republiky, uznávají se cizí rozhodnutí o osvojení v České republice, jestliže se to nepřičí veřejnému pořádku a nebrání tomu výlučná pravomoc českých soudů a osvojení by bylo přípustné i podle hmotněprávních ustanovení českého práva. Pro řízení o uznání platí ustanovení § 16 odst. 2.

(2) Byli-li všichni účastníci řízení v rozhodné době cizinci, uznávají se cizí rozhodnutí o osvojení v České republice bez dalšího řízení, jestliže se to nepřičí veřejnému pořádku a uznávají-li se taková rozhodnutí v domovských státech všech účastníků.

(3) Ustanovení odstavců 1 a 2 se použijí pro osvojení v cizině, která se uskutečnila jinak než rozhodnutím, přiměřeně.

Díl 5

Poručenství a opatrovnictví nad nezletilými

§ 64

Pravomoc

(1) Pro pravomoc českých soudů ve věcech poručenství a opatrovnictví nad nezletilými platí ustanovení § 56 odst. 1 obdobně.

(2) Není-li dána pravomoc českých soudů v těchto věcech podle odstavce 1, postupuje český soud podle ustanovení § 33 odst. 2 a 3 obdobně.

§ 65

Rozhodné právo

(1) Pro poručenství a opatrovnictví nad nezletilými se použije právního řádu státu, jehož soud nebo úřad o něm rozhoduje. Pokud to však ochrana osoby nebo majetku nezletilého vyžaduje, lze výjimečně použít nebo přihlídnout k právnímu řádu jiného státu, k němuž má daná situace podstatný vztah.

(2) Změní-li se obvyklý pobyt nezletilého a nezletilý bude mít obvyklý pobyt v jiném státě, řídí se od doby této změny právním řádem tohoto jiného státu podmínky pro poručenství a opatrovnictví zřízené ve státě, v kterém nezletilý měl dříve obvyklý pobyt.

(3) K zpětnému ani k dalšímu odkazu se při používání odstavců 1 a 2 nepřihlíží.

(4) Ustanovení § 35 a 36 se použijí obdobně.

§ 66

Uznání cizích rozhodnutí

Pro uznání pravomocných cizích rozhodnutí ve věcech poručenství a opatrovnictví nad nezletilými se použije ustanovení § 38 obdobně.

Hlava VI

Registrované partnerství a obdobné poměry

§ 67

(1) Českým soudům přísluší rozhodovat o zrušení, neplatnosti a neexistenci registrovaného partnerství nebo obdobného poměru, jestliže registrované partnerství bylo uzavřeno v České republice nebo alespoň jeden z partnerů je státním občanem České republiky a má obvyklý pobyt v České republice.

(2) Registrované partnerství a obdobné poměry a jejich účinky, způsobilost k jejich uzavření, způsob uzavření a jejich zrušení, neplatnost a neexistence se řídí právním řádem

státu, v němž se registrované partnerství nebo obdobný poměr uzavírá nebo uzavřelo. Stejný právní řád se použije i pro úpravu osobních a majetkových poměrů partnerů.

(3) Cizí rozhodnutí o zrušení, neplatnosti a neexistenci registrovaného partnerství nebo obdobného poměru vydaná ve státě, v němž bylo registrované partnerství nebo obdobný poměr uzavřeno, nebo která se v něm uznávají, se uznávají bez dalšího řízení.

Hlava VII Věcná práva

§ 68

Pravomoc pro práva k nemovitým věcem

Rozhodovat o právech k nemovitým věcem, které jsou na území České republiky, přísluší výlučně českým soudům nebo jiným příslušným českým orgánům veřejné moci.

Rozhodné právo

§ 69

(1) Věcná práva k nemovitým věcem i k hmotným věcem movitým se řídí, pokud v tomto zákoně nebo v jiných právních předpisech není stanoveno něco jiného, právním řádem místa, v němž věc je. Podle tohoto právního řádu se rovněž určuje, zda věc je nemovitá nebo movitá.

(2) Věcná práva k plavidlům a letadlům, která se zapisují do veřejného rejstříku, jejich vznik a zánik se řídí právním řádem státu, v jehož působnosti je tento rejstřík veden.

§ 70

(1) Vznik a zánik věcných práv k hmotným věcem movitým se řídí právním řádem místa, kde věc byla v době, kdy nastala skutečnost, která zakládá vznik nebo zánik tohoto práva.

(2) Vznik a zánik vlastnického práva k hmotným věcem movitým, které se převádějí na základě smlouvy, se řídí právním řádem, kterým se řídí smlouva, která je základem pro vznik nebo zánik vlastnického práva.

(3) Jestliže právní jednání, které má být základem pro vznik a zánik věcných práv k hmotným věcem movitým, bylo učiněno po započetí přepravy takové věci po dobu trvání přepravy, řídí se tento vznik a zánik právním řádem místa, odkud byla věc odeslána. Jestliže se však vznik a zánik věcných práv k těmto věcem uskutečňuje nakládáním s cenným papírem, který je nutno předložit za účelem vydání věci a nakládání s ní, použije se právního řádu místa, v němž je cenný papír v době nakládání s ním.

§ 71

Ustanovení o zápisech do veřejných knih a podobných seznamů platná v místě, kde je nemovitá věc nebo věc movitá, se použijí i tehdy, pokud se právní důvod vzniku, zániku, omezení nebo převodu zapisovaného práva posuzuje podle jiného právního řádu.

§ 72

Vydržení se řídí právním řádem platným v místě, kde byla věc na počátku běhu vydržecí doby. Vydržitel se však může dovolat právního řádu státu, na jehož území se vydržení vykonalo, jestliže od doby, kdy se věc dostala do tohoto státu, jsou podle právního řádu tohoto státu splněny všechny podmínky vydržení.

§ 73

Svěřenský fond nebo obdobné zařízení

(1) Svěřenský fond nebo obdobné zařízení (dále jen „fond“) se řídí právem určeným zakladatelem, pokud určené právo fond upravuje nebo jinak lze ustanovení tohoto práva pro něj použít.

(2) Není-li určeno právo podle odstavce 1 nebo nelze-li je použít, řídí se fond právem státu, s nímž nejúžeji souvisí. Při určení tohoto práva je třeba přihlídnout zejména k

- a) místu, z něhož je fond spravován,
- b) místu, v němž je převážně umístěn majetek jej vytvářející,
- c) místu sídla nebo obvyklého pobytu svěřenského správce,
- d) účelům sledovaným vytvořením fondu a místům, kde těchto účelů má být dosaženo.

(3) Je-li možné určitý prvek fondu oddělit od ostatních, může být rozhodné právo určeno pro něj samostatně.

(4) Fond zřízený v zahraničí se uznává i v oblasti českého práva, vykazuje-li základní znaky požadované pro něj českým právem.

**Hlava VIII
Dědické právo**

Pravomoc

§ 74

(1) Pravomoc českých soudů k projednání dědictví je dána, měl-li zůstavitel v době své smrti obvyklý pobyt v České republice.

(2) Jde-li o nemovitou věc, která je na území České republiky, je pravomoc českých soudů k projednání dědictví dána výlučně.

(3) Neměl-li zůstavitel v době své smrti obvyklý pobyt v České republice, český soud projedná dědictví, které je v České republice, tehdy, jestliže stát, jehož orgán je pravomocný k projednání takového dědictví, ani nevydává dědictví zůstavitelů s obvyklým pobytem v České republice k projednání českým soudům, ani nepřiznává jejich rozhodnutím právní účinky, anebo odmítne-li cizí stát zabývat se dědictvím, nebo se nevyjádří. Českým soudům přísluší vždy rozhodovat o dědictví, které na území České republiky zanechal státní občan České republiky, který měl obvyklý pobyt v cizině, jestliže o to požádá i jen některý z dědiců, který má obvyklý pobyt v České republice.

(4) V případech neuvedených v odstavcích 1 až 3 se český soud omezí na potřebná opatření k zajištění majetku po zůstaviteli.

(5) V případech podle odstavce 4 soud vydá účastníkům na jejich žádost potvrzení o tom, že projednání dědictví nenáleží do pravomoci českých soudů; před jeho vydáním, je-li to důvodné, provede předběžné šetření. Má-li být vydán majetek do ciziny, vyrozumí o tom tuzemské dědice a věřitele oznámením, které vyvěsí po dobu 15 dnů na úřední desce soudu; známým účastníkům se toto oznámení doručí.

(6) Ustanovení odstavců 4 a 5 se nepoužije, má-li být majetek nepatrné hodnoty vydán vypraviteli pohřbu nebo určité osobě ve shodě s rozhodným právem.

§ 75

Jde-li o majetek, který je v cizině, projedná český soud dědictví jen tehdy, jestliže cizí stát vydává takový majetek k projednání českým soudům, nebo přiznává právní účinky rozhodnutím českých soudů v těchto věcech.

Rozhodné právo

§ 76

Právní poměry dědické se řídí právním řádem státu, ve kterém měl zůstavitel obvyklý pobyt v době smrti. Jestliže zůstavitel byl státním občanem České republiky a alespoň jeden z dědiců má v České republice obvyklý pobyt, použije se český právní řád.

§ 77

(1) Způsobilost pořídit nebo zrušit závěť, jakož i účinky vad vůle a jejího projevu, se řídí právním řádem státu, jehož občanem je zůstavitel v době projevu vůle nebo ve kterém má v té době obvyklý pobyt. Stejně určený právní řád je rozhodný pro způsobilost pořídit a zrušit jiné druhy pořízení pro případ smrti a i pro určení, které další druhy pořízení pro případ smrti jsou přípustné.

(2) Závěť je platná co do formy, jestliže forma vyhovuje právnímu řádu státu,

- a) jehož občanem byl zůstavitel v době projevu vůle nebo v době svého úmrtí,
- b) na jehož území byla závěť pořízena,
- c) ve kterém měl zůstavitel v době projevu vůle nebo v době svého úmrtí obvyklý pobyt,
- d) kterého se má použít pro právní poměry dědické, nebo by se ho pro ně mělo použít v době pořízení závěti, nebo
- e) ve kterém je nemovitá věc, pokud jde o tuto nemovitou věc.

To platí i o formě zrušení závěti.

(3) Ustanovení odstavce 2 se použije i pro formu dědické smlouvy a jiných pořízení pro případ smrti obdobně s tím, že zůstavitelem se rozumí některá ze stran dědické smlouvy. To platí i o formě zrušení dědické smlouvy a jiných pořízení pro případ smrti.

(4) Zůstavitel může v závěti stanovit, že se namísto jinak rozhodného práva budou právní poměry dědické řídit právním řádem státu, v němž má zůstavitel v době pořízení závěti obvyklý pobyt, a to i pro nemovité dědictví, nebo může stanovit, že právní poměry dědické, a to i pro nemovité dědictví, se budou řídit právním řádem státu, jehož občanem je v době pořízení závěti.

(5) Smluvní strany dědické smlouvy mohou zvolit pro právní poměry dědické některý z právních řádů uvedených v odstavci 4 s tím, že zůstavitelem se rozumí některá ze stran dědické smlouvy. To platí i pro jiná pořízení pro případ smrti přiměřeně.

§ 78

Zůstavitelovy věci a práva umístěná na území České republiky případnou České republice, jestliže není žádný dědic; rozhodnutí o tom přísluší do pravomoci českých soudů. Za dědice se nepovažuje stát nebo jiný územní útvar nebo pro tyto případy existující instituce, ledaže by byly dědicem ustanoveným v závěti.

Uznání cizích rozhodnutí

§ 79

Pravomocná cizí rozhodnutí ve věcech dědických, která byla vydána ve státě, v němž měl zůstavitel v době své smrti obvyklý pobyt nebo jehož byl státním občanem, a jde o stát, který vydává dědictví zůstavitelů s obvyklým pobytem v České republice k projednání českým soudům nebo přiznává právní účinky jejich rozhodnutím v těchto věcech, se uznávají bez dalšího řízení, jestliže tomu nebrání pravomoc českých soudů. Nelze uznat cizí rozhodnutí, které by bylo v rozporu s ustanovením § 78.

Hlava IX

Práva duševního vlastnictví

§ 80

Práva duševního vlastnictví se řídí právním řádem státu, který tato práva přiznává a poskytuje jim ochranu.

Hlava X

Cenné papíry, investiční nástroje a jiné listiny

§ 81

Pravomoc ve věcech umoření listin

Českému soudu přísluší prohlásit za umořené listiny vydané v cizině jen tehdy, může-li mít jejich umoření podle povahy věci právní následky v České republice.

Rozhodné právo ve věcech cenných papírů a investičních nástrojů

§ 82

Zda je cenný papír platně vydán, zda jsou s ním spojena práva takovým způsobem, že je po vydání cenného papíru nelze po dobu jeho platnosti bez cenného papíru uplatnit, a jaká práva a jaké právní účinky jsou s ním spojeny, se řídí podle povahy cenného papíru

- a) právem, kterým se řídí právní způsobilost a vnitřní poměry právnické osoby, která cenný papír vydala,

- b) právem, kterým se řídí právní poměr, jehož úprava vydání cenného papíru zakládá,
- c) právem platným v místě, v němž byl cenný papír vydán,
- d) právem státu, v němž má sídlo nebo obvyklý pobyt osoba, která cenný papír vydává, neodpovídá-li povaze cenného papíru použití jiného práva, nebo
- e) právem, které je v cenném papíru určeno, jestliže to povaha cenného papíru připouští.

§ 83

(1) Pokud ze zákona nevyplývá něco jiného, právo k cennému papíru se řídí právním řádem platným v místě, v němž je cenný papír, a převod práva k cennému papíru se řídí právním řádem platným v místě, v němž je cenný papír v době nakládání s ním.

(2) Zástavní právo k cennému papíru se řídí právem platným v místě obvyklého pobytu nebo sídla zástavního věřitele v rozhodné době, nezvolí-li strany právo jiné; volba práva nemá účinky vůči třetí osobě, ledaže třetí osobě byla volba práva známa dříve. Jde-li o cenný papír, který je nutno předložit za účelem vydání věci a nakládání s ní, použije se právního řádu platného v místě, v němž je cenný papír v rozhodné době. Proti dlužníkovi lze uplatňovat jen ta práva, která vyplývají z právního řádu, kterým se řídí jeho závazek zajištěný zástavním právem.

(3) Právo k cennému papíru a účinky nakládání s cenným papírem, jestliže je cenný papír veden v evidenci, se řídí právem státu, v němž je vedena evidence, ve které se ve prospěch příjemce z takového jednání provádí zápis zakládající právní účinky vlastnictví cenného papíru. Volba jiného práva je přípustná, jen jde-li o právo státu, v němž má osoba vedoucí evidenci k okamžiku volby jiného práva sídlo nebo pobočku, a vedení evidence patří mezi obvyklé činnosti této osoby.

(4) Jsou-li určeny investiční nástroje, včetně práv s nimi spojených, k zajištění práv

- a) účastníka nebo provozovatele platebního systému s neodvolatelností zúčtování, zahraničního platebního systému s neodvolatelností zúčtování, vypořadacího systému s neodvolatelností vypořádání nebo zahraničního vypořadacího systému s neodvolatelností vypořádání, jestliže tato práva vznikla z jeho účasti v systému nebo provozování systému, nebo
- b) centrální banky některého z členských států Evropské unie nebo států tvořících Evropský hospodářský prostor nebo Evropské centrální banky,

řídí se práva těchto osob nebo osob jednajících na jejich účet ze zajištění právním řádem státu, v němž je vedena evidence investičních nástrojů, v níž se provádí zápis zakládající právní účinky z těchto jednání.

(5) Jsou-li jako předmět finančního zajištění poskytnuty investiční cenné papíry, cenné papíry kolektivního investování nebo nástroje peněžního trhu, k nimž se vlastnické nebo jiné věcné právo dokládá zápisem do evidence, anebo jsou-li jako předmět finančního zajištění poskytnuta práva vyplývající ze zápisu investičního cenného papíru, cenného papíru kolektivního investování nebo nástroje peněžního trhu do evidence, která umožňují oprávněnému s takovým cenným papírem nebo nástrojem přímo nebo nepřímo nakládat alespoň obdobným způsobem jako oprávněný držitel, řídí se právním řádem státu, v němž je vedena tato evidence,

- a) právní povaha předmětu finančního zajištění a věcněprávní účinky tohoto finančního zajištění,
- b) podmínky vyžadované pro vznik finančního zajištění, pro poskytnutí takového předmětu finančního zajištění, jakož i další podmínky pro to, aby finanční zajištění nabylo účinků vůči třetím osobám,
- c) pořadí vlastnických nebo jiných práv k předmětu finančního zajištění vyplývajících z jejich zápisu do evidence a podmínky nabytí od osoby, která není vlastníkem,
- d) podmínky a způsob uspokojení z předmětu finančního zajištění, nastane-li rozhodná skutečnost⁴⁾.

(6) Českým právním řádem se řídí nabídka převzetí určená vlastníků účastnických cenných papírů vydaných akciovou společností se sídlem v České republice, jejíž účastnické cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu v České republice, a právní otázky spojené s nabídkou převzetí s mezinárodním prvkem.

(7) Volba jiného práva v případech uvedených v odstavci 4 a volba jiného práva a zpětný a další odkaz v případech uvedených v odstavci 5 jsou vyloučeny.

(8) Rozhodné právo pro existenci a přechod zástavního práva k podílům a cenným papírům vydaným kteroukoliv z právnických osob zúčastněných na přeshraniční přeměně se určuje podle jiného právního předpisu.

CELEX 32004L0025 32002L0047 31998L0026

Hlava XI Závazková práva

Díl 1 Základní ustanovení

§ 84

Ustanovení této hlavy se použijí v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie a mezinárodní smlouvy.⁵⁾ Úprava v této hlavě se omezuje na otázky, které nespádají do rozsahu působnosti těchto předpisů a smluv, ledaže tyto předpisy a smlouvy připouštějí úpravu v tomto zákoně.

---

⁴⁾ Zákon č. 408/2010 Sb., o finančním zajištění.

⁵⁾ Zejména Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I), nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II), nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, Úmluva o právu použitelném pro dopravní nehody, sjednaná v Haagu dne 4. května 1971, vyhlášená pod č. 130/1976 Sb.

Vídeňská úmluva o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody, sjednaná ve Vídni dne 21. května 1963, se Společným protokolem týkajícím se aplikace Vídeňské úmluvy a Pařížské úmluvy, sjednaným ve Vídni dne 21. září 1988, vyhlášené pod č. 133/1994 Sb.

Díl 2

Procesní ustanovení

§ 85

Pravomoc

Pravomoc českých soudů ve věcech závazkových a jiných majetkových práv může být založena také ujednáním stran v písemné formě. Věcnou příslušnost českých soudů nelze však takovým ujednáním měnit.

§ 86

Sjednání příslušnosti zahraničního soudu

(1) Ujednáním stran v písemné formě může být ve věcech závazkových práv a v jiných majetkových právech sjednána i příslušnost zahraničního soudu. Ve věcech pojištění a spotřebitelských smluv je takové ujednání přípustné jen po vzniku sporu nebo jestliže umožňuje pouze pojistníkovi, pojištěnému, jiné oprávněné osobě, poškozenému nebo spotřebiteli zahájit řízení u soudu jiného státu.

(2) Jestliže byla sjednána příslušnost zahraničního soudu podle odstavce 1, je tím vyloučena pravomoc českých soudů; český soud však věc projedná, jestliže

- a) účastníci shodně prohlásí, že na ujednání netrvají,
- b) rozhodnutí vydané v cizině by nemohlo být uznáno v České republice,
- c) zahraniční soud odmítl se věcí zabývat, nebo
- d) ujednání o příslušnosti zahraničního soudu je v rozporu s veřejným pořádkem.

Díl 3

Smlouvy

§ 87

(1) Smlouvy se řídí právem státu, s nímž smlouva nejúžeji souvisí, pokud smluvní strany nezvolily rozhodné právo. Volba práva musí být vyjádřena výslovně nebo musí vyplývat bez pochybností z ustanovení smlouvy nebo z okolností případu.

(2) Pokud právní poměr založený spotřebitelskou smlouvou úzce souvisí s územím některého členského státu Evropské unie, nemůže být spotřebitel zbaven ochrany příslušející mu podle českého práva, jestliže řízení probíhá v České republice i když pro smlouvu bylo zvoleno nebo i jinak se má použít právo jiného než členského státu Evropské unie.

(3) Pojistné smlouvy se řídí právem státu, ve kterém má pojistník obvyklý pobyt. Smluvní strany mohou zvolit rozhodné právo pro pojistnou smlouvu; jde-li o pojistnou smlouvu na kterou se vztahuje přímo použitelný předpis Evropské unie, mohou smluvní strany v rozsahu, ve kterém to tento předpis připouští, zvolit kterékoliv rozhodné právo.

(4) V případě smlouvy, ve které se za úplatu sjednává užívání jednoho nebo více ubytovacích zařízení na více než jeden časový úsek, je-li smlouva sjednána na dobu delší než jeden rok (dále jen „dočasné užívání ubytovacího zařízení“), výhoda spojená s ubytováním, je-li smlouva sjednána na dobu delší než jeden rok (dále jen „dlouhodobý rekreační produkt“), pomoc při úplatném převodu dočasného užívání ubytovacího zařízení nebo dlouhodobého

rekreačního produktu nebo účast ve výměnném systému, který umožňuje spotřebitelům vzájemně převést právo užívat ubytovací zařízení nebo jiné služby spojené s dočasným užíváním ubytovacího zařízení podle jiného právního předpisu, je-li rozhodné právo jiné právo než členského státu Evropské unie, nesmí být spotřebitel zbaven ochrany podle práva, jestliže řízení probíhá v České republice, a pokud

- a) kterákoli z dotčených nemovitostí je na území členského státu Evropské unie, nebo
- b) podnikatel v souvislosti s dotčenou nemovitostí vykonává svou činnost na území členského státu Evropské unie nebo výkon jeho činnosti na území členského státu Evropské unie jakkoli směřuje.

CELEX 32008L0122

Díl 4

Pracovní právo

§ 88

Pravomoc

(1) Pravomoc českých soudů ve věcech pracovních může být založena také ujednáním stran v písemné formě. Věcnou příslušnost českých soudů nelze však takovým ujednáním měnit.

(2) Pokud by jinak byla dána pravomoc českých soudů, lze sjednat písemně příslušnost zahraničního soudu jen po vzniku sporu nebo jestliže ujednání umožňuje pouze zaměstnanci zahájit řízení u soudu jiného státu. Ustanovení § 86 odst. 2 se použije obdobně.

§ 89

Rozhodné právo pro některé pracovní poměry

Pracovní poměr založený jinak než smlouvou se řídí právním řádem státu, podle kterého byl pracovní poměr založen.

Díl 5

Jednostranná právní jednání

§ 90

Právní poměry vzniklé z jednostranných právních jednání se řídí právním řádem státu, v němž má ten, kdo učinil jednostranné právní jednání, svůj obvyklý pobyt nebo sídlo v době, kdy právní jednání učinil, ledaže zvolil použití jiného právního řádu.

Díl 6

Zajištění závazku, následky porušení a změny závazku

§ 91

(1) Zajištění závazku se řídí stejným právním řádem jako zajištěný závazek, ledaže jde o věcné právo nebo ze zákona nebo z povahy věci vyplývá něco jiného nebo strany nebo strana, která poskytla zajištění jednostranným projevem vůle, zvolí použití jiného práva. Zástavní právo k pohledávkám a jiným právům se řídí stejným právem jako pohledávka nebo jiné právo, k nimž zástavní právo vzniklo, ledaže strany zvolí použití jiného práva. Volbou nebo

změnou rozhodného práva nejsou dotčena práva třetích osob. Proti dlužníkovi lze uplatňovat jen ta práva, která vyplývají z právního řádu, kterým se řídí jeho zajištěný závazek.

(2) Stejným právním řádem, kterým se řídí závazek, se řídí i následky jeho porušení.

(3) Přejed práv a závazků ze zákona se řídí právním řádem rozhodným pro případy, jejichž právní úprava tento přechod stanoví, pokud z povahy věci nevyplývá něco jiného. Právo a závazek samotné se i nadále řídí právním řádem, kterým se do přechodu řídily.

Díl 7

Započtení

§ 92

Započtení se řídí tímž právním řádem jako pohledávka, proti které započtení směřuje. Strany mohou dohodou zvolit použití jiného právního řádu.

Díl 8

Poměry směnečného a šekového práva

§ 93

(1) Účinky závazných prohlášení příjemce cizí směnky a výstavce vlastní směnky se řídí právem platebního místa.

(2) Účinky ostatních směnečných prohlášení se řídí právem státu, v němž byla učiněna.

§ 94

Lhůty k výkonu postihových práv se řídí pro všechny osoby směnečně zavázané právem místa, kde byla směnka vystavena.

§ 95

Právem místa vystavení směnky se řídí, zda majitel cizí směnky nabývá pohledávky, jež je podkladem jejího vystavení.

§ 96

Právem platebního místa se řídí, zda lze omezit přijetí cizí směnky na část směnečné sumy a zda majitel je povinen přijmout částečné placení. Stejná zásada platí pro zaplacení vlastní směnky.

§ 97

Právem platebního místa se řídí opatření, jež je nutno učinit, byla-li směnka ztracena nebo odcizena.

§ 98

Účinky šekových prohlášení se řídí právem státu, v němž byla učiněna.

§ 99

Lhůty k výkonu postihových práv se řídí pro všechny osoby šekově zavázané právem místa, kde byl šek vystaven.

§ 100

Právem státu, v němž je šek splatný, se řídí

- a) zda šek musí být splatný na viděnou nebo zda může být vystaven na určitý čas po viděné, a jaké účinky nastávají, je-li v šeku uveden pozdější den než skutečný den vystavení,
- b) lhůta k předložení,
- c) zda lze šek přijmout, ověřit, potvrdit nebo vidovat, a jaké účinky mají tyto doložky,
- d) zda majitel může žádat částečné zaplacení a zda je musí přijmout,
- e) zda lze šek křížovat nebo opatřit doložkou „jen k zúčtování“ nebo doložkou stejného významu, a jaké účinky má křížování nebo zúčtovací doložka nebo doložka stejného významu,
- f) zda majiteli přísluší zvláštní práva ke krytí, a jaký je obsah těchto práv,
- g) zda výstavce může šek odvolat nebo vznést odpor proti zaplacení šeku,
- h) opatření, jež je nutno učinit, ztratil-li se šek nebo byl-li odcizen,
- i) zda je k zachování postihových práv proti indosantům, výstavci a jiným osobám šekově zavázaným třeba protestu nebo zjištění stejného významu.

Díl 9

Některé mimosmluvní závazkové poměry

§ 101

Mimosmluvní závazkové poměry vznikající z narušení soukromí a osobnostních práv včetně pomluvy se řídí právem státu, ve kterém k narušení došlo. Postižená osoba může však zvolit použití práva státu, ve kterém

- a) má postižená osoba obvyklý pobyt nebo sídlo,
- b) má původce narušení obvyklý pobyt nebo sídlo, nebo
- c) se dostavil výsledek narušujícího jednání, pokud to původce narušení mohl předvídat.

ČÁST PÁTÁ

PRÁVNÍ POMOC VE STYKU S CIZINOU

§ 102

Pokud není stanoveno něco jiného, stýkají se soudy s cizími orgány prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti.

§ 103

České soudy poskytují na dožádání cizím soudům nebo úřadům právní pomoc za podmínky vzájemnosti. Právní pomoc lze odepřít,

- a) nespadá-li provedení dožadovaného úkonu do příslušnosti dožádaného českého soudu; náleží-li však jeho provedení do příslušnosti jiného soudu nebo do pravomoci jiných českých orgánů veřejné moci, bude dožádání postoupeno k vyřízení soudu nebo jinému orgánu veřejné moci k tomu povolánému, nebo

b) žádá-li se o provedení úkonu, který odporuje veřejnému pořádku.

§ 104

(1) Žádaná právní pomoc se poskytuje podle českých právních předpisů; na žádost cizího orgánu lze postupovat podle cizího procesního předpisu, neodporuje-li žádaný postup veřejnému pořádku.

(2) Žádá-li o to cizí orgán, lze svědky, znalce a účastníky řízení vyslechnout i přísežně. To platí i tehdy, je-li třeba v cizině předložit přísežné prohlášení o skutečnostech rozhodných pro uplatnění nebo zachování nároků.

(3) Přísaha pro svědky a účastníky řízení zní: „Přisahám na svou čest, že o všem, nač budu soudem tázán, vypovím úplnou a čistou pravdu a nic nezamlčím.“.

(4) Přísaha pro znalce zní: „Přisahám na svou čest, že posudek podám podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“.

(5) Jde-li o přísahu následnou, znění přísahy se odpovídajícím způsobem pozmění.

§ 105

Není-li cizozemská písemnost opatřena ověřeným překladem do českého jazyka, doručí se příjemci, je-li ochoten ji přijmout; příjemce je třeba poučit, že si musí být vědom právních následků, jaké mohou v cizině nastat, odmítne-li písemnost přijmout.

§ 106

(1) Na dožádání českého soudu provádí český zastupitelský úřad

- a) doručení osobám ve státě, kde vykonává působnost, je-li to přípustné podle mezinárodní smlouvy nebo obecného mezinárodního práva anebo nebrání-li tomu předpisy státu, kde má být úkon proveden,
- b) doručení státním občanům České republiky ve státě, kde úkon má být proveden, kteří tam požívají diplomatických výsad a imunit, a výslech takových občanů jako svědků, znalců nebo účastníků řízení,
- c) výslech svědků, znalců a účastníků řízení, jakož i jiné procesní úkony, dostaví-li se tyto osoby dobrovolně a nebrání-li tomu předpisy platné ve státě, kde úkon má být proveden, nebo pokud tomu nebrání závažné překážky.

(2) Český zastupitelský úřad postupuje přiměřeně podle předpisů pro dožadující soud a úkony jím provedené mají tytéž účinky, jako kdyby je provedl soud sám.

(3) Jestliže se vede v cizině řízení o dědictví a okolnosti nasvědčují, že dědic je státním občanem České republiky nebo má na území České republiky obvyklý pobyt, učiní soud na žádost Ministerstva zahraničních věcí úkony směřující k jeho zjištění. Místně příslušný je okresní soud, v jehož obvodu se má zjišťovaná osoba zdržovat, jinak soud v jehož obvodu má sídlo Ministerstvo zahraničních věcí.

§ 107

Doručení provedená na dožádání českého soudu cizím orgánem, jakož i důkazy před ním provedené jsou účinné, i když nejsou v souladu s předpisy zahraničního práva, vyhovují-li českým předpisům.

§ 108

Osvědčení o českém právu

Ministerstvo spravedlnosti vydává těm, kdo to potřebují k uplatnění svého práva v cizině, osvědčení o právu platném v České republice. V takovém osvědčení nemůže být podáván výklad právního předpisu nebo výklad o tom, jak je třeba použít právní předpis na určitou právní věc.

§ 109

Vyšší ověření listin

K listinám vydaným nebo ověřeným soudy nebo k listinám vyhotoveným nebo ověřeným notářem nebo soudním exekutorem, jichž má být použito v cizině, připojí Ministerstvo spravedlnosti a následně Ministerstvo zahraničních věcí na žádost držitele listiny své vyšší ověření. Vyšší ověření nemůže být připojeno na prostou kopii listiny.

§ 110

Vyjádření Ministerstva spravedlnosti

Ministerstvo spravedlnosti poskytuje na žádost soudu vyjádření v případě jeho pochybností při projednávání věcí upravených tímto zákonem.

**ČÁST ŠESTÁ
ŘÍZENÍ O ÚPADKU**

**Hlava I
Obecná ustanovení**

§ 111

(1) Jestliže je dána pravomoc českých soudů pro zahájení insolvenčního řízení podle přímo použitelného předpisu Evropské unie⁶⁾, vztahuje se toto řízení i na dlužníkův majetek v jiném cizím státě než členském státě Evropské unie, pokud cizí stát přiznává tomuto řízení účinky na svém území, a to v rozsahu přiznání těchto účinků. Insolvenční správce vykonává své pravomoci i na území cizího státu, pokud mu to právní řád tohoto cizího státu umožňuje a v mezích tohoto právního řádu.

(2) České soudy mohou zahájit a vést insolvenční řízení, jestliže dlužník má v České republice provozovnu, žádá-li o to věřitel s obvyklým pobytem nebo sídlem v České republice nebo vznikla-li pohledávka věřitele při činnosti této provozovny. Účinky řízení jsou v tomto případě omezeny na majetek v České republice.

---

⁶⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení.

(3) Mimo případy, na které se vztahuje přímo použitelný předpis Evropské unie⁶⁾, lze použít jeho kolizních ustanovení o používání právních předpisů přiměřeně.

(4) Jestliže bylo vydáno rozhodnutí o úpadku účastníka platebního systému s neodvolatelností zúčtování, zahraničního platebního systému s neodvolatelností zúčtování, vypořádacího systému s neodvolatelností vypořádání nebo zahraničního vypořádacího systému s neodvolatelností vypořádání, nebo jestliže bylo vůči tomuto účastníkovi vydáno jiné rozhodnutí nebo proveden jiný zásah orgánu veřejné moci s obdobnými účinky, řídí se práva a povinnosti tohoto účastníka vyplývající z jeho účasti v systému tímž právem, jakým se řídí právní vztahy mezi účastníky systému při provádění zúčtování nebo vypořádání. Volba jiného práva je vyloučena.

(5) Cizí rozhodnutí ve věcech úpadkového řízení se uznávají za podmínky vzájemnosti, jestliže v cizím státě, ve které byla vydána, jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka a pokud dlužníkův majetek v České republice není předmětem již zahájeného řízení podle odstavce 2. V těchto případech a i jinak, nebylo-li ohledně majetku, který se stal předmětem úpadkového řízení v cizině, zahájeno insolvenční řízení českým soudem, budou dlužníkovy movité věci, které jsou v České republice, vydány cizímu soudu na jeho žádost, jde-li o soud státu, který zachovává vzájemnost. Dlužníkův majetek může však být vydán do ciziny teprve tehdy, když byla uspokojena práva na vyloučení věci z majetkové podstaty a práva zajištěných věřitelů nabytá dříve, než došla žádost cizího soudu nebo jiného příslušného orgánu.

Hlava II

Úpadek finanční instituce

§ 112

(1) Finanční institucí se pro účely tohoto zákona rozumí banka, spořitelní a úvěrní družstvo, zahraniční banka, pokud požívá výhody jednotné licence podle práva Evropské unie, v případě odstavců 2, 5 až 9 a 12 až 14 i zahraniční banka z jiného než členského státu Evropské unie nebo státu tvořícího Evropský hospodářský prostor (dále jen „členský stát“), která má pobočku alespoň ve dvou členských státech.

(2) Úpadkem finanční instituce se pro účely tohoto zákona rozumí situace řešená

- a) kolektivním řízením vedeným vůči finanční instituci, zahájeným a sledovaným správními nebo soudními orgány členského státu, jehož cílem je prodej majetku pod dozorem těchto orgánů, včetně případů, kdy je řízení ukončeno oddlužením nebo jiným opatřením s týmiž účinky (dále jen „konkursní řízení“), nebo
- b) opatřením, jehož účelem je uchovat nebo obnovit zdravou finanční situaci finanční instituce a které může mít vliv na již existující práva třetích osob, včetně opatření zahrnujícího možnost pozastavení plateb, pozastavení vymahatelnosti pohledávek, odložení opatření souvisejících s výkonem rozhodnutí nebo krácení pohledávek (dále jen „reorganizace“).

(3) Reorganizace se provádí v souladu s právními předpisy a postupy platnými ve státě, kde byla finanční instituci udělena licence nebo obdobné oprávnění, pokud není dále stanoveno něco jiného.

(4) Konkursní řízení se provádí v souladu s právními předpisy a postupy platnými ve státě, kde finanční instituci byla udělena licence nebo obdobné oprávnění, pokud není dále stanoveno něco jiného, zejména jde-li o

- a) majetek, který tvoří součást majetkové podstaty, a nakládání s majetkem, který finanční instituce nabyla po zahájení konkursního řízení,
- b) pravomoci finanční instituce a osoby provádějící konkursní řízení,
- c) podmínky, za nichž lze uplatnit započtení,
- d) účinky konkursního řízení na současné smlouvy, jichž je finanční instituce stranou,
- e) účinky konkursního řízení na soudní a rozhodčí řízení vedená jednotlivými věřiteli, s výjimkou řízení podle § 114 odst. 2,
- f) pohledávky, které musí být přihlášeny za majetkem finanční instituce, a nakládání s pohledávkami, které vznikly po zahájení konkursního řízení,
- g) pravidla upravující přihlašování, ověřování a zjišťování pohledávek,
- h) pravidla upravující rozdělení výnosu z prodeje majetku, stanovení pořadí pohledávek a práva věřitelů, jejichž pohledávky byly částečně uspokojeny po zahájení konkursního řízení na základě věcného práva nebo prostřednictvím započtení,
- i) podmínky pro ukončení konkursního řízení a důsledky ukončení konkursního řízení,
- j) práva věřitelů po ukončení konkursního řízení,
- k) osobu povinnou hradit náklady a výdaje konkursního řízení, nebo
- l) pravidla týkající se neplatnosti, neúčinnosti nebo odporovatelnosti právních jednání z důvodu poškozování věřitelů⁷⁾.

(5) Účinky zahájení konkursního řízení a reorganizace na

- a) pracovní smlouvy a pracovněprávní poměry se řídí výhradně právem členského státu rozhodným pro pracovní smlouvu,
- b) smlouvu, jíž se uděluje právo užívat nebo nabývat nemovitou věc, se řídí výhradně právem členského státu, na jehož území nemovitá věc je; toto právo rovněž určuje, zda jde o věc movitou nebo nemovitou,
- c) práva k nemovité věci, plavidlu nebo letadlu, které podléhají registraci ve veřejném rejstříku, se řídí výhradně právem členského státu, v jehož působnosti je tento rejstřík veden.

CELEX 32001L0017

§ 113

(1) Uplatnění a vymáhání práv k investičním nástrojům, jejichž existence nebo převod předpokládají jejich zápis v rejstříku, na účtu nebo v centrálním vkladovém systému, který je veden nebo umístěn v některém členském státě, se řídí právem tohoto státu.

(2) Ujednání o závěrečném vyrovnání se řídí výhradně právem rozhodným pro smlouvu, jíž se řídí tato ujednání.

(3) Aniž je dotčeno ustanovení odstavce 1, řídí se

- a) ujednání o repo obchodech výhradně právem rozhodným pro smlouvu, jíž se řídí tato ujednání,
- b) obchody prováděné v rámci regulovaného trhu s investičními nástroji výhradně právem rozhodným pro smlouvu, jíž se řídí tyto obchody.

---

⁷⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2001/24/ES ze dne 4. dubna 2001 o reorganizaci a likvidaci úvěrových institucí.

(4) Ustanovení § 112 odst. 4 se nevztahuje na pravidla pro neplatnost, neúčinnost nebo odporovatelnost právních jednání z důvodu poškozování věřitelů, pokud osoba, která má z těchto jednání prospěch, prokáže, že

- a) se jednání, které poškozuje věřitele, řídí právem jiného členského státu, než je stát, který vydal finanční instituci licenci nebo obdobné oprávnění, a
- b) toto právo nepřipouští v daném případě žádný prostředek napadení tohoto právního jednání.

(5) Ustanovení § 112 odst. 3 se nevztahuje na pravidla pro neplatnost, neúčinnost nebo odporovatelnost právních jednání z důvodu poškozování věřitelů vyplývající z právní úpravy reorganizace, o které rozhodl soud, pokud tato jednání byla učiněna před jejím přijetím a pokud osoba, v jejíž prospěch byla jednání učiněna, prokáže, že

- a) se jednání, které poškozuje věřitele, řídí právním řádem jiného členského státu, než je stát, který vydal finanční instituci licenci nebo obdobné oprávnění, a
- b) toto právo nepřipouští v daném případě žádný prostředek napadení tohoto právního jednání.

CELEX 32001L0024

§ 114

(1) Pokud finanční instituce jednáním učiněným po zahájení konkursního řízení nebo přijetí reorganizačního opatření zcizí za protiplnění

- a) nemovitou věc,
- b) plavidlo nebo letadlo podléhající registraci ve veřejném rejstříku, nebo
- c) investiční nástroje nebo práva k nim, jejichž existence nebo převod předpokládají jejich zápis do rejstříku, na účet nebo do centrálního vkladového systému, který je veden nebo umístěn v některém členském státě.

řídí se účinky tohoto jednání právem členského státu, na jehož území je nemovitá věc nebo v jehož působnosti se rejstřík, účet nebo vkladový systém vede.

(2) Účinky reorganizace nebo konkursního řízení na probíhající soudní řízení týkající se majetkové hodnoty nebo práva, kterých byla finanční instituce zbavena, se řídí výhradně právem členského státu, ve kterém soudní řízení probíhá.

(3) Možnost požadovat započtení proti pohledávkám finanční instituce se řídí právem, jímž se řídí pohledávka finanční instituce; tím není dotčeno ustanovení § 112 odst. 4 písm. l).

(4) V případech uvedených v odstavcích 1 až 3, § 112 odst. 3 až 5 a v § 113 je volba jiného práva vyloučena.

CELEX 32001L0024

Hlava III Úpadek pojišťovny

§ 115

(1) Úpadkem pojišťovny se podle tohoto zákona rozumí situace řešená

- a) kolektivním řízením, jehož součástí je prodej majetku pojišťovny a rozdělení výnosu z prodeje mezi věřitele, akcionáře nebo společníky, zahrnujícím nevyhnutelně jakoukoliv

intervenci správních nebo soudních orgánů členského státu, včetně případů, kdy je kolektivní řízení ukončeno vyrovnáním nebo jiným obdobným opatřením, bez ohledu na to, zda je nebo není způsobeno platební neschopností nebo zda je dobrovolné nebo povinné (dále jen „insolvenční řízení v případě úpadku pojišťovny“), nebo

- b) opatřením zahrnujícím jakoukoliv intervenci správních nebo soudních orgánů členského státu, jehož účelem je uchovat nebo obnovit zdravou finanční situaci osoby a které může mít vliv na již existující práva třetích osob, včetně opatření zahrnujícího možnost pozastavení plateb, pozastavení vymahatelnosti pohledávek, odložení opatření souvisejících s výkonem rozhodnutí nebo krácení pohledávek (dále jen „reorganizační opatření v případě úpadku pojišťovny“).

(2) Pojišťovnou se pro účely tohoto zákona rozumí i pobočka pojišťovny, pokud sídlo této pojišťovny není na území některého z členských států a bylo-li této pojišťovně uděleno povolení k činnosti v členském státě v souladu s právem Evropské unie.

(3) Reorganizační opatření v případě úpadku pojišťovny včetně jejích poboček se provádí v souladu s právními předpisy a postupy platnými ve státě, kde bylo pojišťovně uděleno povolení k provozování činnosti, pokud není dále stanoveno jinak⁸⁾. Reorganizační opatření nebrání zahájení likvidačního řízení. Reorganizační opatření je účinné ve všech členských státech okamžikem nabytí jeho účinnosti ve státě podle věty první.

(4) Insolvenční řízení v případě úpadku pojišťovny se provádí v souladu s právními předpisy a postupy platnými ve státě, kde bylo pojišťovně uděleno povolení k provozování činnosti, pokud není dále stanoveno jinak, zejména jde-li o

- a) majetek, který tvoří součást majetkové podstaty, a nakládání s majetkem, který pojišťovna nabyla nebo převedla po zahájení insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny,
- b) pravomoci pojišťovny a osoby provádějící konkurs,
- c) podmínky, za nichž lze uplatnit započtení,
- d) účinky insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny na současné smlouvy, jichž je pojišťovna stranou,
- e) účinky insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny na soudní a rozhodčí řízení vedená jednotlivými věřiteli, s výjimkou řízení podle § 116 odst. 4,
- f) pohledávky, které musí být přihlášeny za majetkem pojišťovny, a nakládání s pohledávkami, které vznikly po zahájení insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny,
- g) pravidla upravující přihlašování, ověřování a zjišťování pohledávek,
- h) pravidla upravující rozdělení výnosu z prodeje majetku, stanovení pořadí pohledávek a práva věřitelů, jejichž pohledávky byly částečně uspokojeny po zahájení insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny na základě věcného práva nebo prostřednictvím započtení,
- i) podmínky pro ukončení insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny a důsledky ukončení insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny, zejména vyrovnáním,
- j) práva věřitelů po ukončení insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny,
- k) osobu povinnou hradit náklady a výdaje insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny, nebo
- l) pravidla týkající se neplatnosti, neúčinnosti nebo odporovatelnosti právních jednání z důvodu poškozování věřitelů.

---

⁸⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/138/ES o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II).

(5) Účinky reorganizačního opatření v případě úpadku pojišťovny nebo zahájení insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny na

- a) pracovní smlouvy a pracovněprávní poměry a poměry tomu odpovídající se řídí výhradně právem členského státu rozhodným pro pracovní smlouvu nebo pracovněprávní poměr,
- b) smlouvu, jíž se uděluje právo užívat nebo nabývat nemovitou věc, se řídí výhradně právem členského státu, na jehož území nemovitá věc je,
- c) práva k nemovité věci, plavidlu nebo letadlu, které podléhají registraci ve veřejném rejstříku, se řídí výhradně právem členského státu, v jehož působnosti je tento rejstřík veden.

CELEX 32009L0138

§ 116

(1) Aniž jsou dotčena věcná práva věřitelů a třetích osob k majetku patřícímu dlužníkovi, řídí se účinky reorganizačních opatření v případě úpadku pojišťovny nebo účinky insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny na práva a povinnosti osob na regulovaném trhu právním řádem, který je rozhodný pro tento trh; tím není dotčeno použití ustanovení § 115 odst. 4 písm. l) na právní jednání učiněná za účelem odložení plateb nebo transakcí, řídicích se právním řádem rozhodným pro tento trh.

(2) Ustanovení § 115 odst. 4 písm. l) se nevztahuje na pravidla pro neplatnost, neúčinnost nebo odporovatelnost právních jednání z důvodu poškozování věřitelů, pokud osoba, která má z těchto jednání prospěch, prokáže, že

- a) jednání, které poškozuje věřitele, se řídí právem jiného členského státu, než je stát, který pojišťovně vydal úřední povolení k provozování její činnosti, a
- b) toto právo nepřipouští v daném případě žádný prostředek napadení tohoto právního jednání.

(3) Pokud pojišťovna jednáním učiněným po přijetí reorganizačního opatření v případě úpadku pojišťovny nebo po zahájení insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny zcizí za protiplnění

- a) nemovitou věc,
- b) plavidlo nebo letadlo podléhající registraci ve veřejném rejstříku, nebo
- c) investiční cenné papíry nebo jiné cenné papíry nebo práva k nim, jejichž existence nebo převod předpokládají jejich zápis do rejstříku, na účet nebo do centrálního vkladového systému, který je veden nebo umístěn v některém členském státě,

řídí se účinky tohoto jednání právem členského státu, na jehož území nemovitá věc je nebo v jehož působnosti se rejstřík, účet nebo vkladový systém vede.

(4) Účinky reorganizačního opatření v případě úpadku pojišťovny nebo insolvenčního řízení v případě úpadku pojišťovny na probíhající soudní řízení týkající se majtkové hodnoty nebo práva, kterých byla pojišťovna zbavena, se řídí výhradně právem členského státu, ve kterém soudní řízení probíhá.

(5) Možnost požadovat započtení proti pohledávkám dlužníka se řídí právem, jímž se řídí pohledávka dlužníka; tím není dotčeno ustanovení § 115 odst. 4 písm. l).

(6) V případech uvedených v odstavcích 1 a 3 až 5 a v § 115 odst. 3 až 5 je volba jiného práva vyloučena.

ČÁST SEDMÁ
ROZHODČÍ ŘÍZENÍ A UZNÁNÍ A VÝKON CIZÍCH ROZHODČÍCH NÁLEZŮ

§ 117

Rozhodčí smlouva

(1) Přípustnost rozhodčí smlouvy se posuzuje podle českého právního řádu. Ostatní náležitosti rozhodčí smlouvy se posuzují podle právního řádu státu, v němž má být vydán rozhodčí nález.

(2) Pro formu rozhodčí smlouvy platí právo rozhodné pro ostatní náležitosti rozhodčí smlouvy; stačí však, jestliže bylo učiněno zadost právnímu řádu místa nebo míst, kde došlo k projevu vůle.

§ 118

Způsobilost cizince být rozhodcem

Rozhodcem může být i cizinec, je-li podle právního řádu státu, jehož je občanem, způsobilý k právním jednáním; postačí však, je-li plně způsobilý k právním jednáním podle českého právního řádu. Další požadavky pro výkon funkce rozhodce určeného pro řešení sporů ze spotřebitelských smluv stanoví jiný právní předpis.

§ 119

Určení rozhodného práva

Právem rozhodným pro spor je právo zvolené stranami. Pokud strany toto právo nezvolily, určí je rozhodci na základě ustanovení tohoto zákona. Ke kolizním ustanovením rozhodného práva lze přihlídnout jen tehdy, jestliže to vyplývá z volby práva učiněné stranami. Jestliže strany k tomu rozhodce výslovně pověřily, mohou rozhodci rozhodnout spor podle zásad spravedlnosti; to neplatí pro spory ze spotřebitelských smluv. Také pro rozhodování v rozhodčím řízení platí ustanovení § 87 odst. 2.

Uznání a výkon cizích rozhodčích nálezů

§ 120

Rozhodčí nálezy vydané v cizím státě budou v České republice uznány a vykonány jako české rozhodčí nálezy, je-li zaručena vzájemnost. Vzájemnost se považuje za zaručenou také v případě, že cizí stát prohlašuje všeobecně cizí rozhodčí nálezy za vykonatelné za podmínky vzájemnosti.

§ 121

Uznání nebo výkon cizího rozhodčího nálezu budou odepřeny, jestliže cizí rozhodčí nález

- a) není podle práva státu, v němž byl vydán, pravomocný nebo vykonatelný,
- b) byl zrušen ve státě, v němž byl vydán nebo podle jehož právního řádu byl vydán,
- c) je stížen vadou, která je důvodem pro zrušení českého rozhodčího nálezu soudem, nebo

d) odporuje veřejnému pořádku.

§ 122

(1) Uznání cizího rozhodčího nálezu se nevyslovuje zvláštním rozhodnutím. Cizí rozhodčí nález se uznává tím, že se k němu při zachování podmínek § 120 a 121 přihlédne, jako by šlo o český rozhodčí nález.

(2) Rozhodnutí o nařízení výkonu cizího rozhodčího nálezu je třeba odůvodnit.

ČÁST OSMÁ PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 123

Přechodná ustanovení

(1) Vznik a existence právních poměrů a skutečnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, včetně volby práva, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Ustanovení tohoto zákona se použije i pro právní poměry vzniklé přede dnem nabytí jeho účinnosti, jestliže jsou trvalé dlouhodobé povahy a dochází v nich k opětovným nebo trvajícím jednáním účastníků a skutečností pro ně významným po dni nabytí jeho účinnosti, pokud jde o taková jednání a skutečnosti.

(2) Pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se použije i nadále ustanovení dosavadních právních předpisů o pravomoci českých soudů. To platí i pro řízení ve věcech uznání a výkonu cizích rozhodnutí a cizích rozhodčích nálezů ohledně podmínek pro jejich uznání a výkon.

§ 124

Zrušovací ustanovení

Zrušuje se

1. Zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním.
2. Zákon č. 361/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů.
3. Čl. III zákona č. 158/1969 Sb., kterým se doplňují a mění občanský soudní řád, notářský řád a zákon o mezinárodním právu soukromém a procesním.
4. Čl. II zákona č. 234/1992 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění zákona č. 132/1982 Sb.
5. Čl. V zákona č. 264/1992 Sb., kterým se mění a doplňuje občanský zákoník, zrušuje zákon o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád) a mění a doplňují některé další zákony.
6. Část první zákona č. 125/2002 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o platebním styku.
7. Část čtvrtá zákona č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě a o změně souvisejících zákonů (zákon o pojistné smlouvě).

8. Část dvacátá první zákona č. 257/2004 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o podnikání na kapitálovém trhu, zákona o kolektivním investování a zákona o dluhopisech.
9. Část třináctá zákona č. 377/2005 Sb., o doplňkovém dohledu nad bankami, spořitelními a úvěrními družstvy, institucemi elektronických peněz, pojišťovnami a obchodníky s cennými papíry ve finančních konglomerátech a o změně některých dalších zákonů (zákon o finančních konglomerátech).
10. Část dvacátá šestá zákona č. 57/2006 Sb., o změně zákonů v souvislosti se sjednocením dohledu nad finančním trhem.
11. Část dvacátá druhá zákona č. 70/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o provádění mezinárodních sankcí.
12. Část druhá zákona č. 233/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.
13. Část čtvrtá zákona č. 296/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé zákony v souvislosti s jeho přijetím.
14. Část druhá zákona č. 123/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.
15. Část patnáctá zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.
16. § 4 a část pátá zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů.
17. Část čtvrtá v čl. I a oddíl dvanáctý v čl. II zákona č. 191/1950 Sb., směnečný a šekový.
18. Část první zákona č. 409/2010 Sb., o změně zákonů v souvislosti s přijetím zákona o finančním zajištění.
19. Část třetí zákona č. 28/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

ČÁST DEVÁTÁ ÚČINNOST

§ 125

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2013.

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

Obecná část

1. Současný platný právní stav je obsažen v zákonu č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění zákona č. 158/1969 Sb., zákona č. 234/1992 Sb., zákona č. 264/1992 Sb., zákona č. 125/2002 Sb., zákona č. 37/2004 Sb., zákona č. 257/2004 Sb., zákona č. 361/2004 Sb., zákona č. 377/2005 Sb., zákona č. 57/2006 Sb., zákona č. 70/2006 Sb., zákona č. 233/2006 Sb., zákona č. 296/2007 Sb., zákona č. 123/2008 Sb., zákona č. 7/2009 Sb. a zákona č. 409/2010 Sb. Kolizní normy směnečného a šekového práva jsou obsaženy v čl. I § 91 až 98 a v čl. II. § 69 až 75 zákona směnečného a šekového č. 191/1950 Sb., ve znění zákona č. 29/2000 Sb. Ustanovení o poměru k cizině jsou obsažena v ustanoveních § 36 až 40 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Ojedinelá ustanovení o vztazích k cizině jsou v obchodním zákoníku /§ 21 až 26/, v občanském soudním řádu /§ 175z/, v zákonu o rodině /§ 5 a 7 odst. 2/, v insolvenčním zákonu /§ 426 až 430/, v zákoníku práce /§ 48 odst. 3, § 319/. Některá ustanovení dotýkající se postavení cizinců jsou ve zvláštních právních předpisech v oblasti práv k nemotným statkům. Dosavadní právní úprava v této oblasti práva nepůsobí praxi nějaké potíže a není známo, že by právní i podnikatelská praxe vyslovovaly požadavky ohledně změny této úpravy. Svědčí o tom i ta skutečnost, že zákon o mezinárodním právu soukromém a procesním nebyl dosud kromě úprav vyvolaných zejména zavedením možné formy církevního sňatku a zrušením státních notářství a přesunem jejich pravomoci na soudy a transpozicí některých směrnic Evropské unie a adaptací na jejich nařízení významně novelizován.

2. Potřeba nového právního předpisu je vyvolána celkovou změnou právního řádu rekonfigurací soukromého práva. Při tvorbě kolizních norem, které jsou především v navrhovaném právním předpisu obsaženy, je třeba mít k dispozici právní úpravu hmotného práva občanského včetně rodinného a práva obchodního a pracovního. Definitivnímu stanovení kolizních norem musí předcházet definitivní stanovení úpravy hmotného soukromého práva. Úplným nahrazením dosavadní úpravy hmotného práva novou úpravou se stává dosavadní úprava mezinárodního práva soukromého zastaralou. Jeví se tak nezbytným nahradit tuto dosavadní úpravu novou právní úpravou v navrhovaném zákoně.

Při této příležitosti je vhodné úpravu zmodernizovat, některá řešení nově upravit a modifikovat a přihlídnout přitom k vývoji a vývojovým tendencím v oblasti mezinárodního práva soukromého, jak se jeví i ze srovnávání právních úprav v jiných státech, a k potřebě slučitelnosti úpravy s úpravou v Evropské unii.

3. K hlavním principům navrhované právní úpravy je třeba uvést:

a) Mezinárodním právem soukromým se rozumí odvětví právního řádu, které zahrnuje právní normy, které jsou výlučně určeny pro úpravu soukromoprávních poměrů, jež obsahují tzv. mezinárodní prvek. Podle pojetí, z něhož vychází tento návrh zákona, se vedle uvedených norem zahrnuje do mezinárodního práva soukromého i tzv. mezinárodní právo procesní, tj. soubor právních norem upravujících postup soudů a jiných orgánů a účastníků a poměry mezi nimi vznikající v řízení o občanskoprávních věcech, v němž je obsažen mezinárodní prvek.

Normám, které se zařazují do mezinárodního práva soukromého, je společný znak rozhodující o tomto zařazení: K jejich použití dochází pouze při úpravě poměrů s mezinárodním prvkem; existence takových poměrů je tak důvodem a podmínkou pro existenci mezinárodního práva soukromého.

I při postupující unifikaci v mezinárodních vztazích jsou normy mezinárodního práva soukromého zásadně vydávány jednotlivými státy, jak o tom svědčí i tento návrh zákona. Mezinárodní právo soukromé je tak součástí právního řádu toho kterého státu.

b) Mezinárodní prvek je v soukromoprávním poměru obsažen, jestliže tento poměr má v některém svém prvku, např. u účastníka poměru, skutečnosti právně významné pro vznik a existenci právního poměru, předmětu právního poměru, vztah k zahraničí. V řízení o občanskoprávních věcech může mezinárodní prvek spočívat např. v tom, že účastníkem řízení je cizinec, nebo určitý procesní úkon (provedení důkazu, doručení písemnosti) je třeba provést v cizině, nebo se žádá o uznání a výkon cizího rozhodnutí atd.

Je přitom třeba vycházet z toho, že pro zvláštní právní úpravu je mezinárodní prvek dán, jestliže vztah k zahraničí je možno hodnotit jako nikoliv bezvýznamný. Nikoliv tak jakýkoliv vztah k zahraničí v určitém prvku soukromoprávního poměru činí z něho poměr s mezinárodním prvkem. Např. bylo by jistě absurdní pokládat za poměry s mezinárodním prvkem pro účely právní úpravy běžné každodenní případy koupě zboží zákazník v obchodě, jestliže jde o zboží vyrobené a dovezené z ciziny, kdy tak přísně vzato u předmětu poměru z kupní smlouvy, tj. u jednoho z prvků právního poměru je vztah k zahraničí dán. Abstraktní předem stanovené vymezení mezinárodního prvku v zákoně je tak nežádoucí a je nutné přenechat právní praxi a úvaze soudů, kdy mezinárodní prvek není z hlediska používání práva natolik bezvýznamný a zanedbatelný, že je možné rozumně z něho vycházet při úpravě poměru a rozhodování o něm.

c) Jak již uvedeno, návrh zákona vychází z pojetí, které zahrnuje a pokládá za součást mezinárodního práva soukromého i mezinárodní právo procesní. K uvedenému vysvětlení pojmu mezinárodního prvku je třeba dodat, že mezinárodní prvek v civilním řízení je dán nejčastěji a typicky tehdy, vede-li se toto řízení o soukromoprávním poměru, který sám obsahuje mezinárodní prvek. Případy, kdy se mezinárodní prvek vyskytuje jen v řízení, které se vede o hmotněprávním poměru jinak čistě vnitrostátní povahy, jsou výjimečné. V případech s mezinárodním prvkem má použití norem mezinárodního práva procesního, zejména o určení pravomoci soudů daného státu, často i vliv na věcný výsledek řízení, neboť soud pak postupuje podle norem mezinárodního práva soukromého svého státu při určení práva, podle něhož rozhodne. Úzké spojení mezinárodního práva procesního s mezinárodním právem soukromým opravňuje tak, i když tento názor není v teorii jednoznačně sdílen, ke spojení obou druhů norem do jednoho odvětví, v každém případě alespoň z důvodů praktických včetně přehlednosti právní úpravy, jak se to projevuje i v tomto návrhu zákona při stanovení norem pro jednotlivé kategorie soukromoprávních poměrů. Pro toto spojení se proti dosavadnímu názvu používá k označení zákona názvu „zákon o mezinárodním právu soukromém“. Toto stručné označení umožní zjednodušení citace zákona při rozhodování a v právních textech a v odborné literatuře. Odpovídá také názvu používanému v řadě zákonů evropských států, obsahujících vedle kolizních norem i normy mezinárodního práva procesního.

d) V teorii není úplná shoda o pojetí mezinárodního práva soukromého a o jeho obsahové náplni. Všem pojetím je však společné, že do mezinárodního práva soukromého zahrnují normy, které podle určitých kritérií určují, kterého právního řádu z těch, jejichž použití přichází v úvahu, se má použít pro poměr s mezinárodním prvkem. Jsou to tzv. kolizní normy. V důsledku existence mezinárodního prvku v určitém soukromoprávním poměru dotýká se tento poměr nejméně dvou, někdy i více právních řádů. Funkcí kolizní normy je výběr mezi těmito právními řády, tj. určení, kterého z nich se pro daný poměr použije.

Z uvedeného vyplývá, že pro určité případy soukromoprávních poměrů s mezinárodním prvkem je třeba použít jiného než tuzemského práva. Používání zahraničního práva se zde celosvětově po řadu staletí trvající a předávanou zkušeností a praxí běžně přijímá. Je to zejména v zájmu účastníků na spravedlivém řešení jejich poměru, odpovídajícím jejich důvodnému očekávání anebo i projevené vůli co do použití rozhodného právního řádu. Soud, který používá zahraničního práva, činí tak především, protože vztah rozhodovaného případu k zahraničnímu právu je užší, významnější, převažuje nad vztahem k tuzemskému právu. Je třeba připomenout, že případy, v nichž dochází k použití zahraničního práva, jsou poměry soukromého práva. Stanovením pravidel upravujících podmínky, kdy se použije tuzemského nebo zahraničního práva, se tak sleduje, aby se stranám soukromoprávního poměru dostalo spravedlnosti, aby rozhodnutí o jejich věci bylo i co do otázky použití toho kterého právního řádu spravedlivé a vyvážené. Stát, který tato pravidla vydává a přikazuje tak v určitých případech na jejich základě použít cizího práva namísto tuzemského, nečiní tak z nějaké zdvořilosti k cizímu právnímu řádu a státu, o jehož právo jde, dokonce k tomu nemá ani nějakou zvláště stanovenou mezinárodněprávní povinnost, i když v zájmu mezinárodní spolupráce je vhodné při vydávání těchto pravidel určitý standard zachovávat. Návrh zákona zahrnuje vedle norem mezinárodního práva procesního uvedené kolizní normy. Určení, kterého z potenciálně použitelných právních řádů, tuzemského či cizího, se má pro daný případ podle těchto norem použít, se uskutečňuje na základě určitých skutečností, tzv. hraničních určovatelů /kolizních kritérií/, v těchto normách stanovených.

Souhrnně lze uvést, že posláním zákona je

- dosažení vyváženého výběru mezi potenciálně použitelnými právními řády a tím dosažení tzv. kolizní spravedlnosti spočívající v použití toho právního řádu, který ve srovnání s ostatními má nejužší spojení s upravovanou situací;
- výběrem použitelného právního řádu vyhovujícího shora uvedenému hledisku přispět k právní jistotě účastníků právního vztahu, zejména k předvídatelnosti, jak bude o jejich věci rozhodováno; tím uspokojit očekávání stran a ve vymezených případech respektovat jejich vůli;
- ve vztahu k členským státům Evropské unie respektovat přednost předpisů Evropské unie v rozsahu jejich působnosti a jejich občanům umožňovat přístup k českým soudům stejně jako českým občanům;
- při stanovení použitelného práva nebo i více právních řádů mít na zřeteli i zájem na zachování platnosti právních jednání a jejich účinků a tím respektovat vůli jednajících;
- tam, kde je to žádoucí a považováno za společensky nezbytné, chránit i osoby ve slabším postavení vůči druhé straně, tak aby byla vyrovnána faktická nerovnost stran v některých soukromoprávních poměrech a takové osoby nebyly zbaveny zvláštní ochrany stanovené v předpisech státu, v němž žijí a na kterou spoléhají, a to i když samy svým projevem vůle mají vliv na výběr použitelného práva nebo na výběr soudu;
- vycházejíc z rovného postavení cizinců v řízení chránit i vlastní občany a osoby zde žijící před možným zneužitím liberální procesní úpravy způsobujícím jim majetkovou újmu;
- vymezením pravomoci vlastních soudů přiznávat jim možnost konání řízení ve věcech, které mají k vlastnímu státu dostatečně intenzivní vztah;
- chránit i zájem vlastního státu na respektování práv vlastních občanů a jeho rozhodnutí v cizině a reagovat přiměřeně na nežádoucí postupy cizích orgánů.

e) Podle uvedeného pojetí zahrnujícího do mezinárodního práva soukromého všechny normy, jejichž funkcí je úprava soukromoprávních poměrů s mezinárodním prvkem, nejsou a ani nemohou být do zákona zahrnuty hmotněprávní normy, které jsou určeny pro určité skupiny soukromoprávních poměrů s mezinárodním prvkem a které na rozdíl od kolizních norem samy obsahují věcnou úpravu a neodkazují tak na normy použitelného práva a jsou

bezprostředně použitelné pro ty poměry, které spadají do jejich předmětu úpravy. Tyto přímé, hmotněprávní normy nemohou být do vnitrostátního zákona zahrnuty, neboť jsou zpravidla vytvářeny mezinárodními, obvykle mnohostrannými smlouvami; vnitrostátní zákon jako pramen těchto norem zásadně nepřichází v úvahu. Jako příklad souboru těchto norem významného pro Českou republiku lze zejména uvést Vídeňskou úmluvu OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží, č. 160/1991 Sb., která obsahuje bezprostředně použitelné hmotněprávní normy pro kupní smlouvy uzavírané mezi stranami s místy podnikání v různých smluvních státech. Přednostní použití těchto norem i před kolizními normami vyplývá z § 2 návrhu zákona. Je stanoveno také v čl. 10 Ústavy.

f) K nové úpravě mezinárodního práva soukromého dochází v rámci celkové rekodifikace soukromého práva současně s vydáním nového občanského zákoníku a zákona o obchodních společnostech a družstvech. Rozhodnutí o úpravě mezinárodního práva soukromého ve zvláštním zákoně usnesením vlády ze dne 18. dubna 2001 č. 345 předcházely úvahy a diskuse o nejvhodnější formě legislativní úpravy. Jejich výsledkem bylo upuštění od zařazení úpravy do občanského zákoníku, které by vedlo k oddělení úpravy kolizních norem v občanském zákoníku od norem mezinárodního práva procesního, jež by bylo třeba zařadit do občanského soudního řádu. Úzké spojení kolizních norem a norem mezinárodního práva procesního, jejich vzájemná souvislost vedly nakonec k závěru, že je třeba i vzhledem k právní praxi, zejména činnosti soudů, zařadit oba druhy norem do jednoho zákona. Tyto ohledy vedou i k navržení takového vnitřního systematického uspořádání norem v rámci navrhovaného zákona, které opouští dosavadní úpravu kolizních norem a procesních norem ve dvou oddělených částech zákona a při stanovení norem pro jednotlivé druhy soukromoprávních poměrů sdružuje normy procesní, a to o stanovení pravomoci českých soudů pro dané druhy poměrů a o uznání cizích rozhodnutí v těchto vztazích, s příslušnými normami kolizními. Zejména soudům je z tohoto uspořádání patrné, jak postupovat v případech s mezinárodním prvkem a které otázky je třeba při rozhodování o nich řešit.

g) Nově navrhovaný zákon nahradí dosavadní zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů. Již tomuto zákonu předcházela úprava tohoto odvětví ve zvláštním zákoně. Byl jím zákon č. 41/1948 Sb., o mezinárodním a mezioblastním právu soukromém a o právním postavení cizinců v oboru práva soukromého, který převzal kolizní normy obsažené ve vládním návrhu občanského zákoníku, na němž se pracovalo v době první republiky, a který byl předložen oběma sněmovnám Národního shromáždění v roce 1937. Normy mezinárodního práva procesního byly před nabytím účinnosti současně platného zákona č. 97/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zařazeny od 1. 1. 1951 jako zvláštní úprava o poměru k cizině do čtvrté části občanského soudního řádu z roku 1950. Před nabytím účinnosti zákona č. 41/1948 Sb. obsahoval obecný zákoník občanský z roku 1811 jednotlivé roztroušené normy mezinárodního práva soukromého v ustanoveních § 4, 33 až 37 a 300.

Zvláštní zákony upravující mezinárodní právo soukromé jsou i v řadě evropských států. Po vydání nyní platného zákona č. 97/1963 Sb., který platí současně také ve Slovenské republice, následují v časovém sledu samostatné zvláštní zákony v dalších evropských státech: Albánie, Polsko, bývalá Německá demokratická republika, Rakousko, Maďarsko, bývalá Jugoslávie, Turecko, Švýcarsko, Rumunsko, Itálie, Lichtenštejnsko, Belgie a Bulharsko.

Vydání navrhovaného zákona tak pokračuje v převládajícím vývojovém směru úpravy tohoto právního odvětví ve zvláštním zákonném předpise.

4. Navrhovaná právní úprava je v souladu s ústavním pořádkem České republiky.

5. Na úpravu obsaženou v navrhovaném zákoně se vztahuje celá řada mezinárodních smluv, dvoustranných i mnohostranných, závazných pro Českou republiku. Zákon, stejně jako současný platný zákon, se s nimi nemůže dostat do rozporu. Z jeho § 2 vyplývá, že se ustanovení zákona použije jen potud, pokud nestanoví něco jiného mezinárodní smlouva závazná pro Českou republiku a vyhlášená ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv. V této věci nedochází ke změně. Vyplývá to i z čl. 10 Ústavy. Uvedené mezinárodní smlouvy lze zařadit zejména do těchto kategorií: smlouvy o právní pomoci a o výkonu soudních rozhodnutí, smlouvy unifikující kolizní normy, smlouvy unifikující normy mezinárodního práva procesního, smlouvy unifikující hmotněprávní přímé normy, smlouvy v oboru rozhodčího řízení, smlouvy v oblasti mezinárodního obchodu, smlouvy v oblasti mezinárodní přepravy, smlouvy v oblasti ochrany práv autorských a průmyslových, smlouvy v oblasti diplomatických a konzulárních styků.

Navrhovaný zákon je v souladu s právními předpisy Evropské unie. Návrh zákona odkazuje na odpovídajících místech na ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (dále jen „nařízení Řím I“) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II) (dále jen „nařízení Řím II“), jakož i některých dalších nařízeních a zapracovává do svého znění příslušná kolizní ustanovení jednotlivých směrnic, a to také tak, že s ohledem na poslání kodifikace soustředit do jediného zákona co nejvíce ustanovení mezinárodního práva soukromého jsou do návrhu zákona převzata již nyní platná ustanovení některých zákonů, kterými již byly příslušné směrnice do českého právního řádu transponovány. Na příslušných místech důvodové zprávy je na to poukázáno. Slučitelnost zákona s právem Evropské unie jako celkem je zajištěna ustanovením obecného dosahu v § 2, které zabraňuje použití zákona v oblasti působnosti a přímé použitelnosti předpisů práva Evropské unie.

Kromě výše zmíněných nařízeních, se návrhu zákona dotýká především:

- **nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech,**
- **nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000,**
- **nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností,**
- **nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení,**
- **směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry,**
- **směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/25/ES ze dne 21. dubna 2004 o nabídkách převzetí,**
- **směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/47/ES ze dne 6. června 2002 o dohodách o finančním zajištění,**
- **směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/17/ES ze dne 19. března 2001 o reorganizaci a likvidaci pojišťoven,**
- **směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES ze dne 4. dubna 2001 o reorganizaci a likvidaci úvěrových institucí.**

U všech odkazů na právní předpisy Evropské unie jde pouze o jejich demonstrativní výčet.

6. S navrhovanou právní úpravou nejsou spojeny žádné nároky a požadavky na státní rozpočet. Dosavadní ani nově navrhovaná právní úprava neporušuje rovnost mužů a žen.

Lze předpokládat, že ustanovení zákona, pokud mají význam pro hospodářské a obchodní vztahy se zahraničím, budou mít příznivý dopad na podnikatelské prostředí České republiky.

7. Vzhledem k tomu, že práce na předloženém návrhu zákona byly zahájeny a trvaly několik let před listopadem roku 2007, neobsahuje materiál v návaznosti na bod IV. usnesení vlády z 22.8.2007 č. 927 k uplatnění Obecných zásad pro hodnocení dopadů regulace (RIA) a o zřízení Grémia pro regulační reformu a efektivní veřejnou správu závěrečnou zprávu o hodnocení dopadů regulace.

Zvláštní část

K § 1:

Ustanovení § 1 vymezuje předmět úpravy navrhovaného zákona. Meze této úpravy se vymezují tak, že při jeho použití musí jít o poměry s mezinárodním prvkem. K pojmu mezinárodního prvku je možno odkázat na obecnou část důvodové zprávy. Pokud jde o používání výrazu „poměr“, „poměry“, dává se přednost tomuto výrazu před výrazem „vztah“, „vztahy“, a to s ohledem na výrazy používané v návrhu občanského zákoníku.

Z uvedených jednotlivých předmětů úpravy je patrné, že náplní zákona jsou kolizní normy a normy upravující právní postavení cizinců a zahraničních právnických osob v soukromoprávních poměrech, normy mezinárodního práva procesního včetně úpravy právní pomoci ve styku s cizinou a uznávání a výkonu cizích rozhodnutí. Zákon obsahuje i ustanovení tzv. mezinárodního práva úpadkového a úpravu rozhodčího řízení včetně uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů. V těchto situacích zákon v zájmu soustředění úpravy otázek v poměrech s mezinárodním prvkem do jednoho zákona nahrazuje jejich dosavadní úpravu v jiných právních předpisech.

Do předmětu úpravy se zařazuje i úprava používání jiných předpisů než určeného rozhodného práva. Jde o případy, kdy se použije určitých nutně použitelných, imperativních předpisů tuzemského práva, kterých se v mezích jejich předmětu úpravy musí použít vždy, bez ohledu na to, kterým právním řádem se řídí soukromoprávní poměr, v němž se projeví účinky použití těchto předpisů, a o případy, kdy je možné použít předpisů této povahy, které jsou součástí cizího právního řádu, který však není rozhodným právem pro daný poměr na základě kolizní normy zákona. Mezi předpisy této povahy patří zejména některé normy správního a finančního práva, které např. uzavření určité smlouvy podrobují udělení úředního povolení, popřípadě je zakazují apod.

K § 2:

Meze pro použití zákona jsou v případě vyhlášených mezinárodních smluv dány článkem 10 Ústavy, podle něhož se použije mezinárodní smlouva, jestliže stanoví něco jiného než zákon. V případě přímo použitelných ustanovení práva Evropské unie (zejména nařízení, některá ustanovení základních smluv) vyplývá z přímé použitelnosti nařízení v členských státech podle čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie jejich použití v rozsahu jejich působnosti bez ohledu na existenci a úpravu v národních předpisech.

Ustanovení zákona se nepoužije, tzn. půjde o jinou úpravu v mezinárodní smlouvě, jak jestliže mezinárodní smlouva stanoví jinou kolizní normu nebo normu o právním postavení cizinců nebo normu mezinárodního práva procesního, tak také jestliže mezinárodní smlouvou jsou pro určité otázky stanoveny přímé hmotněprávní normy, tzn. v důsledku takové přímé úpravy odpadá vůbec používání kolizních norem.

Jestliže je daná otázka upravena jak ve vnitrostátním zákoně, tak v mezinárodní smlouvě shodně, není důvod pro přednostní použití normy sjednané mezinárodní smlouvou, neboť nemůže dojít k jejímu porušení. V čl. 10 Ústavy se stanoví, že mezinárodní smlouva se použije, stanoví-li něco jiného než zákon.

V důsledku růstu počtu mezinárodních smluv, kterými je stát vázán, se mohou vyskytovat případy, v nichž pro úpravu, popřípadě rozhodnutí určité otázky či poměru může přicházet v úvahu použití ustanovení více než jedné z mezinárodních smluv, které stát zavazují. Je pak třeba vyřešit otázku, které z dotčených mezinárodních smluv se použije. Praxe i teorie se tak musí vypořádat s jevem, který se označuje jako střet mezinárodních smluv, konflikt konvencí (conflict de conventions). Zákon pro tyto případy nemůže mít ustanovení. Jde o otázky, které přísluší řešit ustanovením mezinárodního práva upravujícím právo mezinárodních smluv, zejména Vídeňské úmluvě o smluvním právu z 23. 5. 1969, č. 15/1988 Sb., příslušným

ustanovením dotčených mezinárodních smluv samotných, pokud tuto otázku upravují, a teorii a rozhodovací praxi.

K § 3

V tomto ustanovení jde o takové právní předpisy tuzemského práva, kterých se musí v mezích jejich předmětu úpravy vždy bezpodmínečně použít. Nejčastěji jde o předpisy veřejnoprávní, např. ustanovení devizového zákona, předpisů správního práva upravujících dovoz a vývoz zboží apod. Jde také mimo jiné o ustanovení českých předpisů, které přestože upravují smluvní právo, mají významné veřejnoprávní rysy, například jejich porušení je správním deliktem. Jako příklad takového předpisu lze uvést zákon č. 284/2009 Sb., o platebním styku, který stanoví lhůty platebního styku, apod. Dále se jedná o ustanovení na ochranu spotřebitele (např. zákon 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru), jestliže mají být použity v souladu s nařízením Řím I. Tyto normy samy do mezinárodního práva soukromého nepatří, ale jejich použití může mít důsledky pro práva a povinnosti účastníků soukromoprávního poměru s mezinárodním prvkem. Např. jejich porušení má za následek neplatnost právního jednání, nemožnost plnění. Tyto účinky nastanou bez ohledu na to, kterým právním řádem se řídí soukromoprávní poměr s mezinárodním prvkem. Nelze se tak jejich účinkům vyhnout např. volbou zahraničního práva pro soukromoprávní poměr. Ustanovení odpovídá čl. 9 odst. 2 nařízení Řím I a čl. 16 nařízení Řím II. Nařízení Řím I uvádí příkladem zájmy, které je třeba při ochraně veřejných zájmů státu dodržovat používáním tzv. imperativních ustanovení.

K § 4:

S použitím zahraničního práva je spojeno nebezpečí, že jeho použití může vyvolat důsledky, které jsou v tuzemském prostředí nesnesitelné a neudržitelné. Proti takovým účinkům je nutné se bránit a takovou obranu poskytuje toto ustanovení o veřejném pořádku. V zákoně jde o veřejný pořádek z hlediska českého státu a českého právního řádu. Ustanovení neukládá, aby byly hodnoceny právní předpisy cizího státu, jejichž vydávání je projevem svrchovanosti státu. Je však nutné hodnotit účinky, které v tuzemsku vyvolá použití těchto předpisů. Ustanovení brání jen takovým účinkům, které jsou v rozporu např. se základními zásadami právního řádu, nikoliv tedy s každou kogentní normou. Odmítnutí použití ustanovení cizího předpisu je výjimečné; neodmítne se použití cizího právního řádu jako celku, ale jen toho konkrétního ustanovení, jež vyvolává nepřijatelné důsledky. Zda takový případ je dán, je třeba hodnotit s přihlédnutím ke všem okolnostem posuzovaného případu. Význam pro toto hodnocení bude mít i intenzita vztahu posuzovaného případu k tuzemsku.

Výhrada veřejného pořádku se může uplatnit i v oblasti mezinárodního práva procesního, zejména při odepření uznání cizího rozhodnutí a rozhodčího nálezu a provedení procesního úkonu k dožádání z ciziny. Může se jí použít obecně proti právním účinkům, které nastaly v cizině nebo podle zahraničního práva.

Výraz „veřejný pořádek“ je běžně používán v právních předpisech Evropské unie a mezinárodních smlouvách bez bližšího vymezení. Je mu třeba rozumět tak, že výhrady veřejného pořádku se má použít, jestliže by se účinky použití cizího předpisu přičily takovým zásadám českého právního řádu, na nichž je nutno bez výhrady trvat, a dobrým mravům.

K § 5:

Obcházením zákona v mezinárodním právu soukromém se může sledovat, jak aby se kolizní normy použilo jinak než normálně, tak aby bylo určeno jiné rozhodné právo než to, kterého by se normálně použilo, kdyby k takovému jednání nedošlo. Lze také obcházet právo i v mezinárodním právu procesním tím, že se záměrně a uměle vytvářejí nebo předstírají podmínky pro založení pravomoci soudů. Omezit se při řešení této otázky na obecné

ustanovení o neplatnosti právního jednání, kterým se obchází zákon (dosud § 39 obč. zák.), není zcela odpovídající. V oblasti mezinárodního práva soukromého je třeba případnou otázku platnosti či neplatnosti právního jednání přenechat právnímu řádu, kterého se má za normálních okolností použít bez přihlídnutí k jednání obcházejícímu zákon. Při určení rozhodného práva se tedy bude postupovat tak, jako kdyby jednání obcházejícího zákon nebylo.

K § 6:

Význam tohoto ustanovení je v tom, že obecně stanoví, kdy je ve věcech, které mají vztah k cizině, dána pravomoc českých soudů. Vychází ze zásady, že pravomoc českých soudů je dána tehdy, jestliže lze určit místně příslušný soud na území České republiky. Z obecné povahy tohoto ustanovení vyplývá, že se ho použije ve všech případech, kdy zákon neupravuje pravomoc českých soudů pro určitý druh věcí zvláštním způsobem. Taková zvláštní úprava pravomoci je stanovena v některých případech v dalších ustanoveních pro jednotlivé druhy soukromoprávních poměrů.

K § 7:

Toto ustanovení respektuje pravidla mezinárodního práva, která ukládají státům, aby v určitých případech upustily od výkonu své pravomoci, i kdyby ta jinak byla pro danou věc založena.

Ustanovení odstavce 1 vychází ze zásady tzv. funkční imunity, podle níž rozhoduje, že určitý úkon provedl cizí stát v souvislosti s výkonem své státní moci, tzv. *acta iure imperii*, popřípadě že majetek státu slouží vládním účelům.

V těchto případech zákon cizí státy z pravomoci vyjímá. V tom je rozdíl proti dosavadní úpravě, která podle svého znění vychází ze zásady tzv. absolutní imunity, při níž se nerozlišuje, zda stát jednal *iure imperii*, či zda vystupoval v soukromoprávních vztazích sám jako podnikatel (*Etat commerçant*), a činil tak jednání hospodářské či obchodní povahy (*acta iure gestionis*).

Ustanovení odstavce 2 bere zřetel na mnohostrannou mezinárodní smlouvu upravující imunity států, a to Úmluvu OSN o jurisdikčních imunitách států a jejich majetku, přijatou Valným shromážděním OSN v New Yorku dne 2. 12. 2004, otevřenou k podpisu dne 17. 1. 2005. Než tato Úmluva vstoupí v platnost, má význam odkaz na mezinárodní právo. Lze soudit, že ustanovení mezinárodní smlouvy přijaté Valným shromážděním OSN vyjadřuje a zachycuje současný stav obvyčejového mezinárodního práva.

Vynětí z pravomoci (imunita) cizího státu i dalších osob a organizací v ustanovení uvedených se týká jak řízení o uplatněném nároku (soudní imunita), tak i výkonu rozhodnutí (exekuční imunita), doručování písemností a jiných procesních úkonů.

K § 8:

Vyslovují se zde základní zásady pro postup soudů v řízení s mezinárodním prvkem. Zákon může ze zásad stanovit určité výjimky. Pro ustanovení odstavce 2 platí, že mezinárodní smlouva závazná pro Českou republiku a přímo použitelný předpis Evropské unie může v této věci stanovit jinou úpravu. Přerušení řízení podle odstavce 2 může navrhnout také účastník řízení.

K § 9:

Pro způsobilost cizí osoby být účastníkem řízení a pro její procesní způsobilost se vychází ze stejných kritérií jako při způsobilosti mít práva a povinnosti a způsobilosti k právním jednáním. K pojmu obvyklý pobyt srov. výklad k § 29.

K § 10 a 11:

Obě ustanovení upravují postavení cizince v řízení u českého soudu. Otázky zde upravené jsou upraveny v řadě závazných mezinárodních smluv jak dvoustranných, tak zejména v mnohostranných haagských úmluvách upravujících otázky civilního řízení. Jistotu tak nelze uložit, jestliže to vylučuje mezinárodní smlouva ve vztahu k určitému státu, dále občanům členských států Evropské unie, států tvořících Evropský hospodářský prostor a Švýcarské konfederace. Nelze ji také uložit cizinci, který má obvyklý pobyt v České republice. Výraz „platební rozkaz“ použitý v textu zákona zahrnuje všechny druhy platebních rozkazů podle OSŘ.

K § 12:

Otázka předepsaných ověření závisí na tom, zda je či není s cizím státem ověřování listin upraveno mezinárodní smlouvou. Česká republika je smluvním státem řady dvoustranných mezinárodních smluv upravujících také tuto otázku a dále Evropské úmluvy o zrušení ověřování listin vyhotovených diplomatickými zástupci nebo konzulárními úředníky, Londýn, 7. 6. 1968, č. 287/1998 Sb., a Haagské úmluvy o zrušení požadavku ověřování cizích veřejných listin, Haag, 5.10.1961, č. 45/1999 Sb., která jako jedinou formalitu pro osvědčení pravosti podpisu, pravomoci podepsaného a totožnosti pečeti nebo razítka stanoví připojení tzv. apostilní doložky (apostily) příslušným orgánem státu, na jehož území byla listina vydána. Ustanovení se tak použije ve vztahu ke státům, s nimiž Česká republika není v mezinárodněsmluvním poměru. Zde se bude požadovat, aby listina byla opatřena vyšším ověřením (superlegalizací) příslušného českého zastupitelského úřadu, který zpravidla může listinu ověřit, je-li opatřena vyšším ověřením úřadu pro zahraniční věci příslušného cizího státu. Ustanovení odstavce 2 odpovídá uplatňované mezinárodní praxi. Veřejná listina podle § 134 OSŘ potvrzuje, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Od toho je třeba odlišovat právní účinky skutečnosti potvrzené v cizí veřejné listině, např. listina potvrzuje, že se v cizím státě uskutečnilo osvojení určité osoby. To však ještě bez dalšího neznamená, že toto osvojení musí být v České republice uznáno. Zde jde o otázku uznání cizího rozhodnutí.

K § 13:

Oproti dosavadnímu stavu se nestanoví, že sdělení Ministerstva spravedlnosti o vzájemnosti ze strany cizího státu je závazné pro soudy a jiné státní orgány. Soud k němu přihlédne jako ke každému jinému důkazu. Novým zněním se respektuje nezávislost soudního rozhodování.

K § 14:

Proti dosavadní úpravě, z níž se vychází, se upřesňuje pojem „cizí rozhodnutí“ tak, že je jím i rozhodnutí úřadu cizího státu. Rozhodující je, že jde o rozhodnutí o právních poměrech, o nichž by podle jejich soukromoprávní povahy rozhodovaly v České republice soudy.

V těchto věcech je třeba počítat s úpravou v řadě mezinárodních smluv a v přímo použitelných právních předpisech Evropské unie. Ustanovení zákona se tak použije ve vztazích k těm státům, s nimiž neexistuje žádný smluvní vztah.

K § 15:

Ustanovení vychází ze zásadní schopnosti cizího rozhodnutí být uznáno v České republice. Překážky uznání jsou stanoveny shodně s dosavadní úpravou s určitými odchylkami, a to také v tom, že k překážce spočívající v odnětí možnosti řádně se účastnit

řízení se přihlédne, jen jestliže se jí účastník dovolá, stejně tak jako k překážce existence pravomocného českého nebo uznaného pravomocného cizího rozhodnutí v téže věci, ledaže tato existence je orgánu rozhodujícímu o uznání známa. Jde o obecné ustanovení, jehož se použije, pokud na dalších místech zákona nejsou stanovena zvláštní ustanovení pro uznání cizích rozhodnutí v určitých věcech. Řízením před českým soudem v odstavci 1 písm. b) se rozumí jak řízení v prvním stupni, tak i řízení odvolací.

K § 16:

Stejně jako v dosavadní úpravě se uznání cizího rozhodnutí v majetkových věcech zásadně nevyslovuje zvláštním výrokem. Přihlédne se k němu, jako by šlo o tuzemské rozhodnutí. Zpřísňuje se však dosavadní postup uznávajícího orgánu v těch případech, kdy může mít pochybnosti nebo nejasnosti ohledně neexistence důvodů pro odepření uznání, zejména jsou-li pochybnosti, zda se v řízení před cizím orgánem postupovalo způsobem, který se nesrovnává se zdejšími představami o řádném vedení řízení a zacházení se stranami. V takovém případě může být řízení přerušeno a stanovena lhůta pro zahájení zvláštního řízení, v kterém bude o uznání rozhodnuto. Nebude-li ve stanovené lhůtě podán návrh zahajující toto řízení, bude věcí úvahy příslušného orgánu, jaké důsledky z toho vyvodí.

Proti dosavadní úpravě se vyžaduje, aby uznání cizího rozhodnutí v jiných než majetkových věcech, pokud se podle zákona neuznává bez dalšího řízení, vyslovil soud. Navrhuje se příslušnost okresního soudu. Jde o to, aby byla zajištěna spolehlivější informovanost o tom, že o určité věci bylo uznáno rozhodnutí cizího státu, a to i proto, že takové uznání je překážkou pro další uznání rozhodnutí orgánu jiného cizího státu v téže věci. Je třeba uvést, že jinak, jde-li o uznání bez dalšího řízení, může být českým orgánem rozhodujícím o uznání v určitých případech i správní úřad, např. při uzavírání manželství cizincem rozvedeným v cizím státě.

Ohledně výkonu cizího rozhodnutí se vychází z dosavadní úpravy.

K § 17 až 19:

Tato ustanovení se vztahují, jak je uvedeno v § 17, na řízení o uznání a výkonu cizích rozhodnutí, v nichž se postupuje podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy, jestliže tyto vyžadují zvláštní prohlášení vykonatelnosti. Má se zde na mysli zejména Haagská úmluva o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání, výkonu a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí, č. 141/2001 Sb.m.s. Právními předpisy Evropské unie podle současného stavu jsou nařízení Rady (ES) č. 44/2001, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, a nařízení Rady (ES) č. 2201/2003, o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti, rušící nařízení (ES) č. 1347/2000.

Uvedená smlouva a právní předpisy upravují možnost zvláštního řízení o uznání a zavádějí institut tzv. prohlášení vykonatelnosti, které předchází nařízení výkonu nebo exekuce. V § 19 se umožňuje, aby s návrhem na prohlášení vykonatelnosti byl současně podán i návrh na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce, o kterých se rozhodne v jediném usnesení. Respektují se delší lhůty pro podání opravného prostředku a v ustanovení § 19 odst. 2 se bere ohled na úpravu, podle které soud rozhodující v prvním stupni nemůže přihlížet k důvodům pro neuznání, ke kterým přihlíží teprve po podání opravného prostředku odvolací soud. Počítání lhůt podle § 19 odstavce 2 se řídí nařízením Rady (EHS, Euratom) 1182/71, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny.

K § 20:

Dosavadní úprava otázku kvalifikace neřeší. Jde zde o to, že při právním hodnocení určitého řešeného případu, spojeném s jeho podřazením pod některý z právních, jimiž kolizní

normy vymezují rozsah svého použití, je třeba toto hodnocení spojené s výkladem právních pojmů v kolizní normě provádět na základě některého hmotného práva. Přitom však v tomto stadiu není ještě známo, kterým hmotným právem se bude případ řídit. K jeho určení teprve právě směřuje prováděné hodnocení, jež má umožnit vyhledání příslušné kolizní normy. Potíže, označované jako kvalifikační problém, vznikají, jestliže dotčené, potenciálně použitelné právní řády, k nimž má posuzovaný případ vztah, se neshodují v právním hodnocení, kvalifikaci určité otázky, kterou je nutno podřadit pod právní pojem vymezující rozsah použití některé kolizní normy. Vzniká tak otázka, který právní řád vzít za základ pro uvedené hodnocení.

Návrh vychází z použití tuzemského práva pro uvedené hodnocení. Připouští však tam, kde pro určitou otázku je třeba použít v důsledku existence více kolizních norem pro jednotlivé složky dané otázky (např. při řešení otázky platnosti právního jednání je třeba použít kolizní normy pro způsobilost k právnímu jednání a kolizní normy pro formu právního jednání) norem např. ze dvou různých právních řádů, aby při vyčlenění příslušných právních norem ze dvou právních řádů se při jejich hodnocení podle tuzemského práva přihlíželo podle okolností i k funkci, kterou tyto normy ve svém právním řádu plní. Mají se tím vyloučit nežádoucí důsledky mechanického spojení norem z různých právních řádů, které byly vytrženy z rámce svého právního řádu, v němž spolu s ostatními jeho normami plní určitou funkci při úpravě životních poměrů.

V těch případech, kdy již pro určitý základní vztah /např. pro dědické poměry/ bylo na základě kolizní normy určeno rozhodné právo, mají se podle takto určeného práva hodnotit pro účely vyhledání kolizní normy takové otázky, které by v rámci základního vztahu mohly vzniknout a pro které je stanovena zvláštní kolizní norma.

Podle tuzemského práva se hodnotí skutečnosti, které jsou v kolizních normách stanoveny jako kritéria pro určení rozhodného práva /hraniční určovatelé/.

K § 21:

Z textu ustanovení je patrné, co se rozumí zpětným a dalším odkazem. Odkazuje-li tuzemská kolizní norma k zahraničnímu právu, vzniká totiž otázka, zda se mají respektovat i jeho kolizní normy, které zejména v důsledku používání jiného hraničního určovatelé mohou samy podle okolností odkazovat k jinému než vlastnímu právu. Může to být odkaz zpět k tuzemskému právu nebo k jinému dalšímu cizímu právu.

V souladu s úpravami v jiných právních řádech i se zachovávanou praxí a nařízením Řím I. a Řím II. se nepřipouští přijímání zpětného a dalšího odkazu ve vztazích závazkového práva a pracovního práva. Jinak v případě zpětného odkazu k českému právu se tento odkaz přijme a použije se hmotněprávních ustanovení českého práva.

Řešení otázky dalšího odkazu se navrhuje tak, aby se nedospělo k použití cizího práva, které na základě své kolizní normy si nepřije své použití pro daný případ. Jestliže právo dalšího cizího státu svými kolizními ustanoveními další odkaz na své právo nepřijímá a odkazuje k jinému právu, použije se české právo.

K § 22:

Problém řešení předběžné otázky v mezinárodním právu soukromém vzniká, jestliže se základní otázka řídí cizím právem. V takovém případě vzniká otázka, zda se má rozhodné právo pro předběžnou otázku určit na základě kolizní normy tuzemského práva (tzv. samostatné navázání), nebo kolizní normy cizího práva, kterým se řídí základní právní poměr (tzv. nesamostatné navázání). Může se jednat například o situaci, kdy se projednávání dědictví řídí cizím právem a je třeba posoudit, zda došlo k platnému osvojení. Má se pro určování práva, podle kterého se posuzuje platnost osvojení použít kolizních norem tuzemského práva či kolizních norem práva, podle kterého se projednává dědictví? Zájem na tom, aby tuzemské

soudy rozhodovaly o jedné a téže věci stejně, ať se jí jednou zabývají jako otázkou samostatnou a podruhé jako otázkou předběžnou ve vztahu k jiné otázce základní, musí převážit nad ohledem na rozhodování zahraničních soudů. Proto se zásadně stanoví navázání samostatné. Tento zájem není dán tehdy, jestliže by v případě, kdyby se mělo v jiné věci rozhodovat o předběžné otázce jako o otázce samostatné, nebyla pro řízení vůbec dána pravomoc českých soudů. V takovém případě je namíste snažit se o takové řešení, které by učinil zahraniční soud. Pak je správné použít nesamostatného navázání. Konečně tehdy, jestliže již o předběžné otázce bylo pravomocně rozhodnuto dříve, popřípadě cizí rozhodnutí o ní splňuje podmínky pro uznání, je v zájmu právní jistoty takové rozhodnutí respektovat.

K § 23:

Tak jako kolizních norem používá se i zahraničního práva, na které kolizní norma odkazuje, bez návrhu. Je vhodné výslovně to zdůraznit, protože tak tomu není ve všech zahraničních právních řádech.

Má-li se vyhovět příkazu kolizní normy odkazující na zahraniční právo, je nutné, aby se v konkrétním případě používalo zahraničního práva tak, jak je vykládají a používají soudy ve státě, v němž toto právo platí. Jiný postup by nerespektoval příkaz kolizní normy, a vedl by tak nejen k nesprávnému zacházení se zahraničním právem, ale i současně k porušení tuzemské kolizní normy.

Ze zásady, že se zahraniční právo vykládá a používá se ho tak jako ve státě, v němž platí, vyplývá i odpověď na otázku dosahu odkazu kolizní normy na použitelné právo. Příkazu kolizní normy použít právního řádu, na který odkazuje, je třeba rozumět tak, že se tohoto právního řádu použije jako celku tak, jak by ve státě jeho platnosti byla vyřešena otázka, která spadá do rozsahu kolizní normy. Použije se těch jeho ustanovení, kterých by se v daném státě pro rozhodnutí ve věci použilo, a to bez ohledu na jejich systematické zařazení a také bez ohledu na to, zda jde o normy veřejného práva, ať již podle pojetí zahraničního práva nebo podle tuzemského pojetí. Podmínkou ovšem je, že jde o rozhodování o soukromoprávním poměru, přičemž o tom, zda jde či nejde o soukromoprávní poměr, rozhoduje právní hodnocení (kvalifikace) podle tuzemského práva. Výslovnou zmínkou o použití veřejnoprávních norem jako součástí zahraničního práva se řeší i otázka používání již zmíněných (srov. k § 3) nutně použitelných norem, jestliže tyto normy jsou součástí zahraničního použitelného práva.

Český soud není povinen znát cizí právo, je však povinen obsah tohoto práva zjistit, jestliže na ně odkazuje kolizní norma. Je věcí jeho úvahy, jakých prostředků ke spolehlivému zjištění zahraničního práva použije. Může sám zjistit cizí předpisy, má-li k tomu spolehlivou dokumentaci. Může vyžadovat i součinnost stran a jejich zástupců, např. je-li možné, aby příslušné orgány cizího státu jim vydaly osvědčení o cizích právních předpisech. Může požadovat předložení vyjádření odborníků z příslušného státu o právu tam platném. I kdyby tyto prostředky selhaly, není soud, popříp. jiný orgán, zbaven povinnosti zjistit obsah cizího práva. Zákon mu umožňuje vyžádat vyjádření Ministerstva spravedlnosti o obsahu zahraničního práva. Toto vyjádření není pro soud závazné; lze si představit, že by mohlo vycházet z dokumentace, která ještě nestačila zaznamenat změny v úpravě. Ze zásady, že se zahraničního práva používá tak jako ve státě jeho platnosti, vyplývá, že se předpisů tohoto státu použije i pro řešení mezioblastních a meziosobních kolizí v případech v odstavci 4.

K § 24:

Ustanovením odstavce 1 se umožňuje za podmínek v něm stanovených upustit od použití práva, které by se jinak mělo použít podle kolizních ustanovení zákona, a použít jiné právo. Abstraktní právní normy nemohou předvídat a postihnout všechny mimořádné situace, které se mohou v soukromoprávních poměrech v mezinárodních vztazích v životní a

společenské realitě vyskytnout. Mohlo by se tak stát, že by použití určitého práva podle kolizních ustanovení zákona příkře odporovalo legitimnímu očekávání účastníků. Ustanovení tak umožňuje poskytnout stranám spravedlivé řešení při určení a použití použitelného práva. Je třeba zdůraznit, že jde o zcela výjimečné případy.

Ustanovení odstavce 2 postihuje případy možných mezer v zákonné úpravě, které nelze předem stejně jako v situacích dotčených v odstavci 1 předvídat.

K § 25:

V tomto ustanovení jde o nutně použitelné předpisy, jejichž povaha již byla dříve vysvětlena (srov. k § 3), jestliže tyto předpisy jsou součástí zahraničního práva, avšak tohoto práva se podle kolizní normy nemá použít. Lze se o nich zmiňovat jako o předpisech třetího státu. Je možné, že se účastník bude dovolávat těchto předpisů třetího státu k odůvodnění své nemožnosti nebo neschopnosti splnit určitý závazek.

V souladu s praxí i právní úpravou v jiných státech nebylo by správné zásadně předem odmítat vzít ohled na takové předpisy třetího státu.

I tak ustanovení neukládá povinnost těchto předpisů použít, ale pouze umožňuje, aby jich soud podle své úvahy použil.

K § 26:

Ustanovení vychází z dosavadní úpravy. O výjimce ze zásady stejného postavení může být rozhodnuto, není-li ze strany příslušného státu zachována tzv. formální vzájemnost, tj. stejné zacházení s českými občany jako s vlastními příslušníky. Tato vzájemnost není porušena, jestliže český občan nemůže požívat konkrétního práva v daném státě, jestliže tento stát toto právo nepřiznává vůbec, tj. ani svým vlastním příslušníkům. Tuto formální vzájemnost je třeba lišit od tzv. materiální vzájemnosti, podle níž poskytnutí určitého práva nebo postavení nebo výhody cizímu příslušníkovi se váže na to, že jeho stát poskytuje v případech stejného druhu totéž právo nebo totéž postavení nebo tutéž výhodu českým občanům. Materiální vzájemnost se uplatňuje v řadě případů v mezinárodním právu procesním. Oblastí osobních práv je třeba rozumět práva z poměrů, jejichž náplň nemá majetkovou hodnotu a upíná se k osobě účastníka, takže sem patří poměry práva rodinného, osobní složka práva autorského a práv průmyslových. O výjimce ze zásady stejného postavení nemůže být rozhodnuto, jestliže by tím došlo k porušení mezinárodních závazků.

K § 27:

V právních oblastech uvedených v tomto ustanovení návrh konstatuje, že postavení cizinců a zahraničních právnických osob je doplněn podrobnější úpravou v příslušných zvláštních právních předpisech. Pro postavení cizinců v uvedených oblastech mají význam například § 48 odst. 3 a 319 zákoníku práce, zákon o zaměstnanosti, živnostenský zákon a autorský zákon.

K § 28:

Ustanovení vychází z dosavadní úpravy. Nově se však v případech odstavce 2 stanoví, že namísto státní příslušnosti nabyté naposled se přihlédne ke státní příslušnosti státu, k němuž vzhledem k životním poměrům osoby výrazně převažuje její vztah. Nově je připojeno ustanovení odstavce 4, které vychází z ustanovení čl. 12 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, č. 208/1993 Sb., a z ustanovení čl. 12 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti, č. 108/2004 Sb.m.s.

K § 29:

Po vzoru některých zahraničních úprav se opouští současný hraniční určovatel *lex patriae* a jako hraniční určovatel se stanoví obvyklý pobyt. Stejně řešení zvolily například Švýcarsko, Estonsko a v poslední době se k němu přiklání i Švédsko. V mnoha dalších zemích je pak obvyklý pobyt kritériem subsidiárním. Navrhované řešení se též jeví jako praktičtější. Pojem „obvyklý pobyt“ je v současné době dostatečně vyložen soudní praxí. Výkladem tohoto pojmu se již zabýval i Evropský soudní dvůr (např. věc 76/76 Di Paolo (1977) ESD 315, odst. 17-20 a věc C-102/91 Knoch (1992) ESD I-4331, odst. 21 a 23). Podle tohoto soudu je obvyklý pobyt místem, které dotyčná osoba určila v úmyslu udělit mu stálý charakter, je stálým nebo obvyklým centrem jejích zájmů. V tomto kontextu by měla být brána v úvahu zejména rodinná situace zaměstnané osoby; důvody, které ji vedly k přestěhování; délka a kontinuita jejího pobytu; skutečnost, že má v místě stabilní zaměstnání a její úmysl, jak se jeví ze všech okolností. V české soudní praxi se lze setkat s vymezením pojmu „bydliště“ (rozsudek NS Cdo 444/2004). Vymezení tohoto pojmu však koresponduje s přesnějším označením „obvyklý pobyt“ ve smyslu výkladu Evropského soudního dvora. V některých směrnících se v českém znění, popřípadě v českém překladu používá pojmů „obvyklé bydliště“. Také tento pojem koresponduje s přesnějším označením „obvyklý pobyt“. Obvyklým pobytem se nerozumí místo obvyklého pobytu tak, jak je definováno v § 2 písm. q) zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě.

Je možné také poznamenat, že pojem „obvyklý pobyt“ nebývá definován v právních řádech jednotlivých států, tak jako jsou například definovány pojmy „trvalý pobyt“, „přechodný pobyt“, „bydliště“, „domicil“ apod. Jedná se tedy o výraz, který má ve vztahu k jednotlivým právním řádům autonomní postavení. Tím je umožněno, aby aplikující orgán uvážil všechny okolnosti případu a životní poměry osoby a vycházel z nich při určení jejího obvyklého pobytu v určitém státě, i když podle právních předpisů tohoto státu osoba nespĺňuje formalitu pro „trvalý pobyt“, „bydliště“ apod.

Dále se též pro způsobilost k právním jednáním obecně stanoví subsidiární hraniční určovatel místo právního jednání. Pro způsobilost k některým právním jednáním, např. pořízení závěti, uzavření manželství, má zákon zvláštní kolizní normy. Navíc oproti dosavadní úpravě se stanoví kolizní norma pro úpravu jména a příjmení. Vychází se z hraničního určovatele státní příslušnosti, avšak pro význam, jaký tato otázka může mít pro postavení osoby ve společnosti, v které žije, se připouští, aby se osoba dovolala použití právního řádu státu, v němž má obvyklý pobyt.

K § 30:

Bude vhodné, aby způsobilost právnických osob byla upravena na stejném místě jako způsobilost fyzických osob. Z dosavadní úpravy obsažené v § 22 obch. zák. se přejímá tzv. inkorporační zásada, tj. použití právního řádu, podle něhož právnická osoba vznikla. Protože v některých právních řádech existují i takové útvary, které tam nemají povahu právnických osob, avšak přiznává se jim způsobilost vlastním jménem uzavírat obchody a vystupovat před soudy, používá se výrazu "jiná než fyzická osoba", aby takovým útvarům mohla být v tuzemsku v zájmu bezpečnosti a plynulosti obchodního styku přiznávána stejná způsobilost, jakou jim přiznává příslušný cizí právní řád. Může jít např. o osobní společnosti podle práva některých států. Ustanovení odstavce 3 vychází ze současné platné úpravy v § 24 odst. 2 obch. zák. s dodatkem o možnosti přemístění sídla právnické osoby vzniklé podle cizího práva v zahraničí. V budoucnosti se může této úpravě dotknout přijetí právě projednávaného návrhu Rady EU o statutu Evropské soukromé společnosti.

K § 31 a 32:

Doporučuje se, aby i ustanovení mezinárodního práva směnečného a mezinárodního práva šekového, která jsou dosud obsažena ve směnečném a šekovém zákoně č. 191/1950 Sb., ve znění zákona č. 29/2000 Sb., byla zahrnuta do nové úpravy. To platí i pro další ustanovení převzatá ze zákona směnečného a šekového.

Jinak tato ustanovení odpovídají dosavadní úpravě v zákonu směnečném a šekovém a odpovídají také ustanovením Ženevské úmluvy o ustanoveních v oblasti mezinárodního práva směnečného z roku 1930 a Ženevské úmluvy o ustanoveních v oblasti mezinárodního práva šekového z roku 1931. Je třeba poznamenat, že tyto úmluvy nejsou pro Českou republiku závazné, avšak zákon směnečný a šekový jejich ustanovení převzal a je ve shodě s nimi formulován.

Proti dosavadní úpravě se vylučuje subsidiární použití práva státu, v němž se osoba na směnce nebo šeku podepsala, pro její způsobilost směnečně nebo šekově se zavazovat, pokud jde o českého občana nebo dále také o osobu, která má obvyklý pobyt v České republice. Ženevské úmluvy o kolizních ustanoveních v oblasti práva směnečného a práva šekového umožňovaly svým smluvním státům nepoužívat ustanovení o subsidiárním použití práva státu místa podepsání směnky nebo šeku, pokud by šlo o jejich občany. Česká republika není těmito úmluvami vázána a může se tak volně rozhodnout pro obdobnou úpravu, popřípadě jí i rozšířit.

K § 33:

Tak jako na řadě míst v dalších ustanoveních pro jednotlivé druhy soukromoprávních poměrů předchází zde kolizní normě ustanovení vymezující pravomoc českých soudů ve věcech v něm uvedených. Tímto uspořádáním norem se sleduje přehlednost úpravy a usnadnění postupu v praxi, jak je uvedeno v obecné části důvodové zprávy sub 3. f/. Ustanovení o pravomoci na těchto místech je zvláštní úpravou oproti obecné úpravě v § 6. Ustanovení § 6 se použije všude tam, kde není stanoveno zvláštní ustanovení. Proti dosavadní úpravě v tomto paragrafu byly připojeny poslední věta odstavce 2 a odstavec 3.

K § 34:

Ustanovení mění dosavadní úpravu tak, že za rozhodné právo se stanoví právní řád státu obvyklého pobytu opatrovance. Uskutečnění zásady jednotnosti opatrovnictví podle druhé věty bude záležet na stanovisku státu místa polohy majetku, zda bude tyto účinky opatrovnické péče zřízené v jiném státě (v České republice) uznávat.

K § 35 a 36:

V ustanovení § 35 je proti dosavadní úpravě změna v tom, že se povinnost zde uvedená má řídit právním řádem státu obvyklého pobytu opatrovníka namísto právního řádu státu, jehož je příslušníkem. V § 36 se přejímá dosavadní úprava.

K § 37:

Toto ustanovení nebylo v dosavadním zákoně obsaženo. Jeho smyslem je odstranit pochybnosti ohledně použitelného práva pro ta opatření, na která nedopadají kolizní normy stanovené v předchozích ustanoveních.

K § 38:

Tak jako na některých dalších místech v ustanoveních pro jednotlivé druhy soukromoprávních poměrů následuje zde po ustanovení o pravomoci českých soudů, kolizní normě nebo kolizních normách ustanovení o uznání cizích rozhodnutí. Tím se sleduje přehlednost úpravy a usnadnění postupu v praxi, jak je uvedeno v obecné části důvodové zprávy. Ustanovení o uznání cizích rozhodnutí na těchto místech je zvláštní úpravou oproti

obecné úpravě o uznání cizích rozhodnutí v § 14 až 16, které se použije všude tam, kde není stanoveno zvláštní ustanovení.

K § 39:

Přejímá se dosavadní právní úprava. Ta se vzhledem k návrhu občanského zákoníku rozšiřuje o prohlášení za nezvěstného. Dále se účinky prohlášení cizince za mrtvého nebo nezvěstného rozšiřují i pro státní občany České republiky bez ohledu na jejich obvyklý pobyt. Pravomoc českých soudů prohlásit za mrtvého a za nezvěstného českého občana je pravomocí výlučnou.

K § 40:

Jde o nové ustanovení, které je zvláštním ustanovením o uznání cizích rozhodnutí ve věcech v něm uvedených.

K § 41:

Ustanovení vychází ze zásady jednotného práva pro právní jednání, jím založený právní vztah i jeho zánik a následky neplatnosti. Odpovídá to dosavadnímu pojetí.

K § 42:

Ustanovení upravuje určení práva pro formu právních jednání včetně smluv. Je formulováno tak, aby pokud možno byla zachována platnost formy právního jednání. Stanoví se proto alternativně několik kolizních kritérií tak, aby vyhověním požadavkům co do formy alespoň jednoho z nich se dosáhlo zachování platnosti právního jednání, pokud jde o formu. Jestliže však právní řád, kterým se řídí určitý právní poměr nebo právní řád státu, v němž je nemovitá věc, které se jednání týká, trvá na zachování určité formy jako nezbytné podmínce platnosti právního jednání, je nutné tento požadavek respektovat. Pokud jde o smlouvy, vztahuje se toto ustanovení na smlouvy, které jsou vyňaty z nařízení Řím I.

K § 43:

Toto ustanovení odpovídá dosavadní úpravě v zákonu směnečném a šekovém č. 191/1950 Sb. ve znění zákona č. 29/2000 Sb. a také ustanovením Ženevské úmluvy o ustanoveních v oblasti mezinárodního práva směnečného z roku 1930 a Ženevské úmluvy o ustanoveních v oblasti mezinárodního práva šekového z roku 1931.

K § 44:

Dosavadní úprava takové ustanovení neobsahuje. Vzhledem k významu, který má uzavírání právních jednání zástupcem nebo zmocněncem v obchodním styku, a to i v mezinárodních vztazích, je účelné stanovit kolizní normu pro zastoupení. Hraniční určovatelé stanovení zde pro zastoupení ze zákona a na základě soudního nebo úředního výroku odpovídají logicky povaze těchto případů zastoupení a jejich vzniku a základu. Pro účinky zastoupení na základě plné moci se stanoví alternativně několik hraničních určovatelů, aby zejména v zájmu třetí osoby, s níž zmocněnec uzavírá právní jednání s účinky pro zastoupeného, se dostavily právní účinky jednání učiněného zmocněncem. To platí i pro formu plné moci. Také kolizní norma pro poměr mezi zmocněncem a třetí osobou vzniklý překročením zmocnění nebo při jeho neexistenci se snaží respektovat zájem třetí osoby.

K § 45:

Toto ustanovení je nové, v dosavadním zákoně není. Hraniční určovatelé stanovení v první větě logicky odpovídají právní povaze těchto druhů zastoupení. Ustanovení druhé větě především chrání zájmy třetí osoby, s kterou bylo jednáno.

K § 46:

Zásada vyslovená v tomto ustanovení vyplývá z pojetí promlčení jako institutu práva hmotného. Oproti dosavadní úpravě přemísťuje se toto ustanovení z dosavadní souvislosti s ustanoveními o závazkových právech na zvláštní místo, neboť promlčena mohou být i některá jiná než závazková práva. Pro promlčení závazků ze smluv je shodná úprava stanovena v čl. 12 odst. 1 písm. d) nařízení Řím I. a pro promlčení mimosmluvních závazkových vztahů v čl. 15 písm. h) nařízení Řím II.

K § 47:

V ustanovení odstavce 1 se stanoví pravomoc českých soudů v manželských věcech pro případy, jestliže alespoň jeden z manželů je českým občanem, jestliže mezinárodní smlouva nebo právní předpis, jehož použití má přednost před použitím tohoto zákona, nestanoví jinak. Zásadně je žádoucí umožnit českému občanu přístup k českým soudům v těchto věcech osobního stavu pro něho životně důležitých. Tomu ovšem může bránit použití nařízení č. 2201/2003, které má přednost při použití a které omezuje přístup k českému soudu podmínkou šestiměsíčního obvyklého pobytu českého občana v České republice před podáním žaloby.

Stejně tak podle některých dvoustranných mezinárodních smluv o právní pomoci může nastat stav, že nebude dána pravomoc českých soudů ve věcech rozvodu, jestliže jen jeden z manželů je českým občanem, a to dokonce v některých situacích i tehdy, kdyby měl obvyklý pobyt v České republice a druhý manžel je občanem druhého smluvního státu. Tak podle smluv s Mongolskem, býv. Jugoslávií, Ruskem, Ukrajinou a Uzbekistánem se přiznává pravomoc soudům smluvního státu, na jehož území mají oba manželé bydliště, podle smluv s KLR, Kubou a Vietnamem soudům smluvního státu, na jehož území mají nebo měli manželé poslední společné bydliště. Může se tak stát, že pravomoc českých soudů nebude dána. Nemají-li oba manželé bydliště na území jednoho smluvního státu, je podle smlouvy s býv. Jugoslávií dána pravomoc soudů smluvního státu bydliště žalovaného; podle smlouvy s KLR pokud manželé neměli poslední společné bydliště ve smluvním státě, je dána pravomoc soudů toho smluvního státu, u nichž bylo dříve zahájeno řízení. I v těchto případech může tak nastat situace, že pravomoc českých soudů nebude dána.

V odstavci 2 se stanoví případy, kdy je dána pravomoc českých soudů, jestliže nelze postupovat podle nařízení č. 2201/2003.

K § 48:

Odstavce 1 a 2 přejímají dosavadní úpravu. Odstavec 3 v zájmu odstranění možných výkladových potíží stanoví, že při uzavření manželství na zastupitelském úřadu České republiky v cizině se použije pro formu uzavření český právní řád. Zastupitelský úřad je přitom vázán pravidly mezinárodního práva, zejména Vídeňskou úmluvou o konzulárních stycích, případně dvoustrannou konzulární úmluvou a může tuto činnost vykonávat jen za předpokladu, že to není v rozporu se zákony a předpisy přijímajícího státu. Z odstavce 4 vyplývá, že český občan nemůže uzavřít sňatek na zastupitelském úřadu cizího státu, který má sídlo v České republice. Takový sňatek nebude uznán v České republice za platně uzavřený. Jinak však z tohoto odstavce vyplývá, že cizí státní občané mohou uzavírat sňatky na zastupitelských úřadech cizích států v České republice a že forma těchto sňatků odpovídá i českému právu jako právu místa, které výkonu této konzulární funkce ohledně cizinců nebrání. Takže takto uzavřená manželství se v České republice považují za platně uzavřená. Konečně nepřímě vyplývá z odstavce 4, že český občan může platně uzavřít manželství i na

zastupitelském úřadu cizího státu, který má sídlo v zahraničí, ovšem za předpokladu, že tomu cizí přijímající stát nebrání.

K § 49:

Pro osobní poměry manželů se oproti dosavadní úpravě přiznává uplatnění také právu státu, v němž mají manželé obvyklý pobyt. Majetkové poměry se řídí právním řádem státu, kde mají manželé svůj obvyklý pobyt, jinak právním řádem státu, kterého jsou manželé státní příslušníci, jinak se použije lex fori (tj. české právo). Nově se umožňuje, aby manželé zvolili použitelné právo pro své majetkové poměry, přičemž tato volba je omezena na výběr mezi právními řády, které mají k jejich poměrům významnější vztah.

Rozhodné právo pro vyživovací povinnost mezi manžely se určuje podle Haagského protokolu ze dne 23. 11. 2007 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti, kterým je Česká republika vázána a jehož použití stanoví nařízení Rady ES č. 4/2009 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností ve svém článku 15. Podle Rozhodnutí Rady ze dne 30. 11. 2009 se pravidla Protokolu v rámci Unie uplatní prozatímně od 18. 6. 2011, pokud k tomuto dni Protokol dosud nevstoupí v platnost.

K § 50:

Protože k rozvodu dochází v důsledku poruch v osobních vztazích manželů, je logické, aby se rozvod řídil právním řádem, kterým se řídí tyto vztahy v době zahájení řízení. V ustanovení odstavce 3 se oproti dosavadní úpravě upřesňuje rozhodná doba pro posouzení způsobilosti uzavřít manželství a platnosti formy jeho uzavření v řízení o neplatnosti manželství a v řízení o určení, zda tu manželství je, či není. Ustanovení § 50 odst. 4 upravuje určení rozhodného práva pro vyživovací povinnost mezi rozvedenými manžely, které se určí stejně jako v případě § 49 odst. 2 pro vyživovací povinnost mezi manžely.

K § 51 a 52:

Přejímá se dosavadní úprava s upřesněním postavení Nejvyššího státního zastupitelství. Uznání cizího rozhodnutí týkajícího se českého občana brání i výlučná pravomoc českých soudů (např. oba manželé, kteří jsou českými občany, mají obvyklý pobyt v České republice). Pojmem zákonné odloučení se rozumí to, co bývá v právních předpisech některých evropských států, popřípadě v evropském právu označováno termínem „legal separation“.

K § 53:

Přejímá se dosavadní úprava. Není důvod pro její změnu.

K § 54:

Oproti dosavadní úpravě se navíc stanoví, že jestliže je to v zájmu dítěte, použije se právního řádu státu, v němž měla matka dítěte obvyklý pobyt v době jeho početí. V tomto státě zpravidla bude dítě žít, a je proto namísto za podmínky v ustanovení uvedené použít práva tohoto státu, který má nejbliže ke skutečným životním poměrům dítěte. Nejde zde tak o nerovné zacházení s matkou dítěte a jeho domnělým otcem, ale o respektování zájmů dítěte. Jinak je úprava převzata z dosavadní úpravy, přičemž v případech, kdy narozením dítě získalo více státní příslušností, použije se české právo. Příklad použití českého práva oproti základní kolizní normě v odstavci 2 se upřesňuje tak, že se za podmínek tohoto odstavce českého práva použije, zatímco podle dosavadní úpravy se ho „může“ použít. Druhá věta v odstavci 3 má zabránit potížím, které matričním úřadům vznikají, jestliže podle práva cizího státu mohlo dojít k uznání rodičovství v souvislosti s jeho popřením jiné osoby mimo soudní řízení.

K § 55:

Přejímá se dosavadní úprava. Není důvod pro její změnu.

K § 56:

V odstavci 1 se zásadně stanoví pravomoc českých soudů ve věcech týkajících se nezletilých (věci výživy, výchovy a péče o nezletilé), jestliže nezletilý má obvyklý pobyt v České republice, a jestliže je českým občanem, i když má obvyklý pobyt v cizině. Z této zásady však platí významné výjimky stanovené v mezích předmětu jejich úpravy v Haagské úmluvě o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání, výkonu a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí, č. 141/2001 Sb.m.s., v nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti. Haagská úmluva a nařízení č. 2201/2003 v podstatě vycházejí z obvyklého pobytu dítěte ve smluvním, popřípadě členském státě jako důvodu pro založení pravomoci s určitými výjimkami.

Odstavec 2 přejímá dosavadní úprava, odstavec 3 umožňuje domáhat se u českého soudu zrušení nebo změny jeho dřívějšího rozhodnutí o výživném, i když oprávněný má obvyklý pobyt v cizině. Odstavec 4 též umožňuje osobám s obvyklým pobytem v České republice domáhat se zrušení nebo změny vyživovací povinnosti uložené rozhodnutím cizího orgánu za podmínky v něm uvedené.

Odstavec 5 se týká ochrany nezletilého cizince, který nemá obvyklý pobyt v České republice, ale pouze se v ní zdržuje. Ohledně nezletilého cizince, který má v České republice obvyklý pobyt, bude pravomoc dána na základě odstavce 1.

K § 57:

Ustanovení odstavce 1 odkazuje pro použití rozhodného práva ve věcech výživy ve vztazích rodičů a dětí a i jiných oprávněných osob na uvedený Haagský protokol a nařízení č. 4/2009.

Pokud jde o věci mimo věci výživy, tj. ostatní věci rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně osoby nebo majetku dítěte, použije se podle odstavce 2 k určení použitelného práva kolizních ustanovení zmiňované Haagské úmluvy. Tato kolizní ustanovení mají obecnou použitelnost, neboť právo podle nich určené se použije, i když jde o právo nesmluvního státu. Kolizní normy smluvních států jsou tak vyřazeny z použití. Podle kolizních norem v Úmluvě se v podstatě s některými výjimkami použije práva smluvního státu soudu, který má ve věci pravomoc podle Úmluvy, tzn. použije se lex fori. Mají-li tak pravomoc české soudy, postupují podle českého hmotného práva. S určitou výjimkou je vyloučen zpětný a další odkaz.

K § 58:

Za podmínek v tomto ustanovení stanovených se bez dalšího řízení uznávají cizí rozhodnutí v těchto věcech, která byla vydána ve státě, jehož příslušníkem je dítě cizí státní příslušnosti nebo v němž má takové dítě obvyklý pobyt a všichni účastníci jsou cizinci. Pokud tato rozhodnutí ukládají majetková plnění, může být nařízen jejich výkon, jestliže tomu nebrání také překážky uvedené v § 15 odst. 1 písm. b) až e).

K § 59:

Také pro nároky matky dítěte vůči otci, za něhož není provdána, se stanoví použití práva státu, v němž má matka dítěte obvyklý pobyt, jako základního kolizního kritéria, neboť použití tohoto práva nejlépe odpovídá životním poměrům a potřebám matky dítěte. V jejím zájmu se jí však poskytuje možnost dovolat se použití práva státu podle své státní příslušnosti.

Pro případ, že má matka dítěte obvyklý pobyt v České republice a otec je českým občanem, se stanoví použití českého práva, a to i kdyby matka dítěte byla cizí státní příslušnicí.

K § 60:

Přejímá se dosavadní úprava s upřesněním pro případy, kdy jen jeden z manželů je českým občanem. Osvojení nezletilého českého občana s obvyklým pobytem v České republice přísluší do výlučné pravomoci českých soudů.

K § 61:

Oproti dosavadní úpravě se právnímu řádu státu, jehož příslušníkem je osvojenec, přiznává stejný význam jako právním řádům určeným podle státní příslušnosti osvojitelů. Je zájem na tom, aby osvojení bylo pokud možno ve všech dotčených státech uznáváno. V odstavci 3 se přejímá dosavadní řešení.

K § 62:

Oproti dosavadní úpravě se kolizně upravují účinky osvojení výslovným ustanovením. Protože osvojením vznikne po právní stránce stejný právní poměr jako mezi rodiči a dětmi, stanoví se pro poměry ve věcech rodičovské zodpovědnosti, výchovy a výživy použití stejného práva jako pro poměry mezi rodiči a dětmi.

K § 63:

Ustanovení odstavce 1 zabraňuje především tomu, aby ze strany účastníků, kteří jsou českými občany, mohlo docházet k obcházení české zákonné úpravy osvojení tím, že k osvojení dojde v zahraničí. V odstavci 2 jde o rozhodnutí, která se týkají výlučně cizinců a uznávají se v jejich domovských státech. Tato rozhodnutí o osvojení se uznávají bez dalšího řízení. Takové rozhodnutí může uznat i správní orgán, je-li toho třeba pro účely správního řízení. V odstavci 3 se bere v úvahu, že v cizině by se osvojení mohlo uskutečnit i jinak než soudním rozhodnutím, například smlouvou ve zvláštní předepsané podobě, apod.

K § 64:

Protože i zde jde o rozhodování ve věcech nezletilých, upravuje se pravomoc obdobně jako v § 56 odst. 1. I na otázky poručenství a opatrovnictví nad nezletilými se vztahuje zmiňovaná Haagská úmluva a nařízení č. 2201/2003.

K § 65:

Protože i pro poručenství a opatrovnictví nad nezletilými platí kolizní úprava zmiňované Haagské úmluvy, jsou odstavce 1 až 3 formulovány shodně s úpravou v této Úmluvě.

K § 66:

Přejímá se zde úprava uznávání cizích rozhodnutí jako v případech cizích rozhodnutí o omezení a zbavení způsobilosti k právním jednáním a ve věcech opatrovnictví podle § 38, jestliže byla vydána v domovském státě dítěte cizí příslušnosti nebo ve státě, v němž má dítě cizí příslušnosti obvyklý pobyt.

K § 67:

Vzhledem k zákonné úpravě vztahů zde uvedených se pro ně stanoví úprava pravomoci českých soudů k rozhodování o zrušení těchto vztahů, kolizní norma a úprava

uznávání cizích rozhodnutí o jejich zrušení. Obdobnými poměry se rozumějí některé druhy vztahů upravených v zahraničních právních řádech, které se mohou od české úpravy i značně lišit. Např. francouzská úprava umožňuje uzavřít obdobný vztah i mezi osobami různého pohlaví (pacte civil de solidarité – PACS). Protože tento institut je upraven jen v některých státech, jeho náplň je přitom upravena odchylně, jeví se jako nejvhodnější použití práva státu místa uzavření. Účinky registrovaného partnerství a obdobného poměru se rozumějí obecně vznik a změny v právech a povinnostech osob v důsledku uzavření tohoto vztahu. Pro osobní a majetkové poměry se to stanoví výslovně.

K § 68:

Stanovení výlučné pravomoci českých soudů k rozhodování o právech k nemovitým věcem na území České republiky odpovídá i dosavadnímu stavu vyplývajícímu z ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 97/1963 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 88 písm. i) o.s.ř. Formulace ustanovení bere ohled i na případy, kdy o právech k nemovitým věcem rozhodují i jiné orgány veřejné moci, např. Český báňský úřad.

K § 69:

Základní pravidlo v první větě odstavce 1 odpovídá tradiční všeobecně přijímané úpravě. Protože rozlišení mezi věcí nemovitou a movitou nemusí být v jednotlivých právních řádech stanoveno shodně, je vhodné určit právní řád, podle kterého se určí, zda věc je nemovitá nebo movitá. Toto určení odpovídá také dalšímu ustanovení zákona, a to § 112 odst. 5 písm. b).

Mezi jiné právní předpisy zmíněné v tomto ustanovení patří např. zákon o námořní plavbě obsahující právní úpravu vlastnického a zástavního práva k námořním plavidlům zapsaným do námořního rejstříku včetně převodu vlastnického práva a zřízení zástavního práva. Z užšího vymezení předmětu úpravy na námořní plavidla zapsaná do námořního rejstříku a z převažující veřejnoprávní povahy tohoto předpisu vyplývá, že jde o nutně použitelný předpis, podle kterého se budou vždy věcná práva k těmto plavidlům a převody a zřízení těchto práv posuzovat, tzn. podle českého práva, půjde-li o plavidla, na která se tento předpis vztahuje.

Z ustanovení Úmluvy o mezinárodním uznávání práv k letadlům, Ženeva 19.6.1948, č. 254/1998 Sb., vyplývá, že také věcná práva k letadlům, jejich zřízení, převody, účinky zápisu práva vůči třetím osobám se řídí právem smluvního státu, ve kterém je zaregistrována státní příslušnost letadla.

Ustanovení odstavce 2 vyjadřuje kolizní zásadu, která odpovídá mezinárodně obvyklému stavu. Veřejnými rejstříky, do kterých se plavidla a letadla povinně zapisují, jsou v České republice plavební rejstřík podle zákona o vnitrozemské plavbě, námořní rejstřík podle zákona o námořní plavbě a letecký rejstřík podle zákona o civilním letectví. Řešení v odstavci 2 odpovídá také dalším ustanovením zákona, a to § 112 odst. 5 písm. c), § 114 odst. 1 písm. b), § 115 odst. 5 písm. c) a § 116 odst. 3 písm. b).

K § 70:

Ustanovení odstavce 1 je převzato z dosavadní úpravy. Významnou změnou je zásada vyjádřena v odstavci 2. Namísto práva místa polohy věci se při převodu vlastnického práva na základě smlouvy bude tento převod řídit právním řádem, kterým se řídí taková smlouva, tzn. s právními účinky nejen ve vztahu mezi stranami smlouvy, ale i vůči třetím osobám. Tím je řešena i kolizní problematika výhrady vlastnického práva, která se tak bude řídit právem příslušné smlouvy. Tato úprava posiluje právní jistotu stran smlouvy, jejichž zájem v mezinárodním obchodu značně převažuje nad případnými zájmy třetích osob. Tato úprava

je i příznivá volnému pohybu zboží přes hranice států. Z posledních úprav je možno uvést italskou revizi mezinárodního práva soukromého, která tuto zásadu zavádí. Ustanovení odstavce 3 přejímá v první větě dosavadní úpravu. Ustanovení druhé věty tohoto odstavce vyhovuje použitím snadno zjistitelného kritéria potřebám praxe mezinárodního obchodu.

K § 71 a 72:

S formulačními upřesněními se přejímá dosavadní úprava, pro jejíž změnu není důvod. V některých právních úpravách se do veřejných knih a podobných seznamů zapisují i práva a právní skutečnosti k movitým věcem.

K § 73

Návrh občanského zákoníku obsahuje ustanovení o svěřenském fondu. Ustanovení § 73 proto stanoví kolizní úpravu pro tento právní institut. Tato kolizní úprava vychází z úpravy obsažené v Haagské úmluvě o právu rozhodném pro trust a o jeho uznání z 1. 7. 1985. Úmluva není závazná pro Českou republiku, která není jejím smluvním státem.

K § 74:

Ustanovení odstavce 1 stanoví, že český soud bude obecně pravomocný tehdy, měl-li zůstavitel v České republice svůj obvyklý pobyt. Stejně tak bude výlučně pravomocný český soud, půjde-li o nemovitost na území České republiky.

Ustanovení odstavce 3 je reakcí na postup těch států, které nevydávají dědictví k projednání českým soudům a ani nepřiznávají jejich rozhodnutím právní účinky. Půjde-li o dědictví na území České republiky a zůstavitel neměl obvyklý pobyt na jejím území, pravomoc českého soudu bude dána také tehdy, pokud cizí stát, jehož příslušný orgán je pravomocný k projednání dědictví, bude nečinný (odmítne-li se zabývat takovým dědictvím, anebo pokud se nevyjádří) a hrozilo by, že dědictví na území České republiky nebude projednáno. Smyslem ustanovení je zabránit, aby na českém území zůstalo bez projednání jmění patřící do dědictví, je-li jinak respektována pravomoc orgánu cizího státu k projednání dědictví. V případě, že se cizí stát nevyjádří, není třeba ani zkoumat, zda cizí stát přiznává rozhodnutím českých soudů právní účinky či nikoliv. Stát je totiž oprávněn učinit všechna opatření, která znesnadňují možnosti zneužívání majetku zůstavitele, a nastolí vztahy právní jistoty a zabrání případným finančním ztrátám státu při „péči“ o tento majetek.

V ostatních případech, tj. nepůjde-li o nemovitost na území České republiky, nebo nebude-li mít zůstavitel, který zanechal majetek v České republice, v době svého úmrtí v České republice obvyklý pobyt a cizí stát vydává dědictví k projednání českým soudům, nebo přiznává jejich rozhodnutím právní účinky a orgán cizího státu projeví ochotu se dědictvím zabývat, příslušný český soud se omezí toliko na neodkladná opatření k zajištění majetku. V takovém případě český soud, resp. notář z pověření soudu provede zpravidla předběžné šetření. Soud na žádost účastníků vydá potvrzení o tom, že dědictví nenáleží do pravomoci českých soudů. To však neplatí, půjde-li pouze o majetek nepatrné hodnoty. Jeví se neekonomické a neefektivní, aby v případě, že zůstavitel zanechal toliko majetek nepatrné hodnoty, tj. majetek v hodnotě cca. 10 až 15 tisíc korun českých, takový majetek musel být vždy vydáván do zahraničí. Jde o úhradu nákladů pohřbu, která se vyplatí vypraviteli pohřbu či jiné osobě ve shodě s použitelným právem.

Pokud však jde o dědictví zanechané na území České republiky českým občanem s obvyklým pobytem v cizině, projedná takové dědictví český soud, jestliže některý z dědiců má obvyklý pobyt v České republice, na jeho žádost. Usnadňuje se tak postavení dědiců s obvyklým pobytem v České republice, kteří také stejně jako zůstavitel budou ve většině případů českými občany.

K § 75:

Přejímá se dosavadní úprava.

K § 76:

Vychází se z dosavadní úpravy používající jediného hraničního určovatele pro celé dědictví bez rozlišování nemovitých věcí a jiného majetku patřícího do dědictví. Zdá se, že tato zásada jednotného dědického statutu odpovídá i tendencím v jiných úpravách. Nově se však jako hraniční určovatel zavádí obvyklý pobyt zůstavitele v době jeho smrti. Zvláštní úprava stanoví použití českého práva je dána pro případy, kdy zůstavitel je český občan, i když měl obvyklý pobyt v zahraničí a alespoň některý z dědiců má obvyklý pobyt v České republice. Může jít například o případy, kdy český občan zaměstnaný u mezinárodní organizace v zahraničí po dosažení důchodového věku a ukončení pracovního poměru zůstane dále v cizím státě a bude mít zde obvyklý pobyt. Dědici jsou jeho děti, které žijí v České republice. Použití cizího práva pro dědické poměry by zřejmě neodpovídalo jejich rozumnému očekávání.

K § 77:

K ustanovení o způsobilosti k pořízení a zrušení závěti podle dosavadní úpravy se připojuje i kritérium obvyklého pobytu v době pořízení závěti. Je to ve prospěch zachování platnosti závěti. Ustanovení o formě závěti je zcela nově pojato a alternativním stanovením celé řady kolizních kritérií umožňuje, aby co do formy byla platnost závěti co nejvíce zachována. Tato kritéria odpovídají také Haagské úmluvě z 5. 10. 1961 o právu použitelném pro formu závěti. Zcela nové je ustanovení odstavce 4 umožňující omezenou volbu práva použitelného pro dědické právní poměry pořizovatelem v závěti. Výběr je omezen na výběr mezi právními řády, které mají k osobě pořizovatele závěti a k jeho majetku určitý vztah. Protože návrh občanského zákoníku zavádí do českého práva institut dědické smlouvy, stanoví se pro její formu a volbu rozhodného práva pro dědické právní poměry v dědické smlouvě obdobná úprava jako pro pořízení závěti.

K § 78:

Návrh stanoví tímto ustanovením řešení otázky tzv. odúmrti v případech, že se dědické právní poměry řídí zahraničním právem. Pro odstranění pochybností a v zájmu státu, aby věci na jeho území, které zůstaly bez vlastníka, připadly územnímu státu, se proto jednoznačně stanoví, že věci a práva umístěná na území České republiky v případě tzv. odúmrti připadnou českému státu.

K § 79:

Uznání cizích rozhodnutí podle tohoto ustanovení odpovídá tomu, že k projednání dědictví v těchto případech není dána pravomoc českých soudů.

K § 80:

Vyslovuje se zde samozřejmá skutečnost plynoucí z principu teritoriality práv duševního vlastnictví. U těchto práv nepřichází v úvahu výběr rozhodného práva z několika potenciálně použitelných právních řádů. V zásadě právo k duševnímu vlastnictví přísluší oprávněnému jen na území státu, jehož právní řád toto právo poskytuje a chrání. Je zde určitý rozdíl proti věcným právům, která také mají absolutní povahu. I když nehmotný statek je obvykle výsledkem tvůrčí duševní činnosti, jako předmět práva je vytvářen právním řádem konkrétního státu pro oblast tohoto právního řádu, neboť např. vynález musí splňovat náležitosti, které daný právní řád vyžaduje pro naplnění pojmu vynálezu. Tyto podmínky se nemusí ve všech podrobnostech shodovat, takže určitý skutkový základ, který splňuje

podmínky pro vynález stanovené právním řádem jednoho státu, nemusí je nutně splňovat podle práva jiného státu. Příslušné právo se tak zásadně řídí, jak co do svého vzniku, zániku, tak i obsahu včetně možnosti nakládat s ním, poskytovat jinému oprávnění k jeho využívání, převádět je atd., právním řádem státu, který právo přiznává a poskytuje mu na svém území ochranu. Ve shodě s některými zahraničními úpravami není na závadu vyjádřit tuto skutečnost výslovně v právní normě. Pokud se týká rozhodného práva pro smluvní závazkové vztahy upravujícího nakládání s předměty chráněnými právy duševního vlastnictví, použije se pro jeho určení ustanovení čl. 3, popřípadě čl. 4 nařízení Řím I. Pro určení rozhodného práva pro mimosmluvní závazkové vztahy (porušení práv duševního vlastnictví) se použije kolizní ustanovení čl. 8 nařízení Řím II.

K § 81:

Přejímá se dosavadní úprava.

K § 82:

Úprava otázek cenných papírů je zařazena nově. Otázku, zda byl cenný papír platně vydán, a práva z něho je třeba řešit v závislosti na jednotlivých druzích a podobách cenných papírů, např. zda jde o cenný papír, který představuje účast na právnické osobě (akcie), nebo jehož vystavení je upraveno v ustanoveních o smlouvě o přepravě věci (náložní list), v ustanoveních o smlouvě o skladování (skladištní list), zda jde o cenný papír v listinné podobě, v zaknihované podobě, atd.

K § 83:

Pro převod práva k cennému papíru se stanoví použití práva platného v místě, v němž je cenný papír v rozhodné době. Předpokládá se, že toto řešení nejlépe odpovídá potřebám mezinárodního obchodu a finančního styku. Jde-li o cenný papír vedený v evidenci, vyplývá z odstavce 3 použití práva státu, v němž je veden v evidenci. Pro zástavní právo k cenným papírům se umožňuje volba práva; jinak se použije práva podle obvyklého pobytu nebo sídla zástavního věřitele s tím, že u cenných papírů ztělesňujících zboží se používá práva místa, v němž je cenný papír v rozhodné době.

Jde-li o práva a zejména také zástavní právo k cennému papíru vedenému v evidenci, platí o něm odstavec 3. Formulace v něm uvedená, tj. „evidence, ve které se ve prospěch příjemce z takového jednání provádí zápis zakládající právní účinky vlastnictví cenného papíru“ je použita pro určení, která z evidencí je rozhodující pro použití kritéria práva státu, v němž je vedena evidence, pro určení rozhodného práva, a to také pro účinky nakládání s cenným papírem, jímž je jeho převod a další způsoby nakládání, včetně zřízení zástavního práva.

Ustanovení odstavce 4 odpovídá předpisům práva Evropské unie, a to směrnici č. 98/26/ES.

Ustanovením odstavců 5 se implementuje směrnice č. 2002/47/ES, o dohodách o finančním zajištění. Směrnice požaduje, aby rozhodným právem, podle kterého se posuzuje vznik finančního zajištění, věcná práva spojená s finančním zajištěním a způsob realizace finančního zajištění, bylo v případě, kdy je předmětem finančního zajištění investiční nástroj v zaknihované podobě, právo členského státu Evropské unie, ve kterém je veden odpovídající účet.

Ustanovením odstavce 6 se přejímá úprava směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/25/ES, o nabídkách převzetí.

K § 84:

Kolizní úprava závazkových vztahů smluvních i mimosmluvních je upravena v nařízeních Řím I a Řím II. Úprava v této hlavě se tak omezuje jen na otázky, které nespádají do rozsahu působnosti těchto nařízení.

K § 85:

Jde o zvláštní ustanovení ve vztahu k § 6. Připouští, aby tzv. prorogační úmluva (prorogatio fori) založila pravomoc českých soudů, i kdyby podle obecného ustanovení v § 6 dána nebyla. Jinak toto ustanovení odpovídá dosavadní úpravě.

K § 86:

Bude záležet na úpravě platné v cizím státě, zda na základě dohody stran podle tohoto ustanovení bude skutečně založena pravomoc jeho soudů. Tak např. podle čl. 5 odst. 3 švýcarského spolkového zákona o mezinárodním právu soukromém /BB1 1988 I. 5/ může sjednaný švýcarský soud odmítnout rozhodovat, jestliže žádná strana nemá bydliště, obvyklý pobyt nebo podnik v kantonu sjednaného soudu a ani podle švýcarského zákona o mezinárodním právu soukromém se nemá na předmět sporu použít švýcarského práva. Je proto třeba na rozdíl od dosavadní úpravy řešit situace, kdy cizí soud odmítne se věcí zabývat, nebo jestliže by rozhodnutí vydané v cizině nemohlo být České republice uznáno. Bude proto vhodné, aby z důvodů uvedených v odstavci 2 mohl český soud věc projednat, i když byla sjednána příslušnost zahraničního soudu. Jinak však, mimo uvedenou výjimku, je sjednáním příslušnosti zahraničního soudu, a to i ve shodě s judikaturou Nejvyššího soudu / srov. usnesení z 28.5.1997, 1 Odon 39/97 /, vyloučena pro danou věc pravomoc českých soudů.

K § 87:

Kolizní normy pro určení rozhodného práva pro smluvní závazkové vztahy jsou sjednoceny v nařízení Řím I. Jde o univerzální unifikaci, tj. právního řádu státu, na který tyto kolizní normy odkazují, se použije, i když jde o právní řád státu, který není členských státem EU. S ohledem na obecnou závaznost a přímou použitelnost nařízení v České republice se zde stanoví kolizní úprava jen pro smlouvy, na které se nařízení Řím I nevztahuje. Zejména jde také o pojistné smlouvy, které jsou z úpravy nařízení vyňaty podle jeho čl. 1 odst. 2 písm. j), tj. určité pojistné smlouvy vyplývající z činnosti prováděné jinými organizacemi než jsou organizace uvedené v čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2002/83/ES ze dne 5. 11. 2002 o životním pojištění. Jejich předmětem je poskytování dávek zaměstnancům nebo osobám samostatně výdělečně činným, které patří k podniku či skupině podniků nebo k obchodu či skupině obchodů, v případě úmrtí nebo přežití nebo v případě přerušení či omezení činnosti nebo v případě nemoci související s prací nebo s pracovním úrazem. Ustanovením odstavce 3 se také využívá možnosti poskytnout větší volbu rozhodného práva, kterou nařízení Řím I poskytuje v čl. 7 odst. 3. Ustanovením odstavce 4 se přejímá ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/122/ES.

K § 88:

Jde o zvláštní ustanovení o pravomoci k obecnému ustanovení o pravomoci českých soudů v § 6. Omezuje se možnost sjednání příslušnosti zahraničního soudu. Protože nařízení Řím I stanoví kolizní úpravu pro pracovní smlouvy, není v zákoně pro ně kolizní ustanovení.

K 89:

Stanoví se zde kolizní norma pro pracovní poměry vzniklé jinak než smlouvou, protože je nařízení Řím I nezahrnuje.

K § 90:

Ustanovení odpovídá dosavadní úpravě. Navíc se výslovně umožňuje volba práva dlužníkem, který svým jednostranným projevem vůle právní poměr zakládá.

K § 91:

Podle nařízení Řím I se právo rozhodné pro postoupení pohledávky určí podle ustanovení nařízení o určení rozhodného práva pro smlouvy vůbec. To je třeba vztahovat i na ostatní ujednání přicházející v úvahu podle odstavce 1, neboť jde o smluvní ujednání závazkové povahy. Rozhodné právo by tak mohlo být i účastníky zvoleno. Rozhodným právem pro závazkový vztah se podle nařízení Řím I řídí také nároky na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti ze závazkového vztahu.

Ustanovení se proto vztahuje jen na otázky v nařízení Řím I nezahrnuté.

Pro zajištění spočívající ve zřízení věcného práva (např. zástavního práva) se použije kolizních norem pro věcná práva. Jiná úprava vyplývající ze zákona je např. stanovena pro ručení společníků za závazky právnické osoby, pro které se podle § 30 použije osobního statusu právnické osoby, nebo v § 83 pro zástavní práva tam uvedená.

Přechod pohledávky a dluhu ze zákona stanoví například úprava pojistné smlouvy nebo ustanovení o koupi závodu. Přechod pohledávky a závazku ze zákona se i jinak řídí právem, které tento přechod stanoví. Může jít např. o právo upravující právní poměry obchodní společnosti, které stanoví takový přechod při zániku obchodní společnosti ze zaniklé společnosti na jinou obchodní společnost, např. v případech podle § 69a, 69c obch. zák., nebo o právo, kterým se řídí smlouva o prodeji podniku, nebo i o právo upravující dědické právní poměry. Pohledávka a závazek, které přecházejí, se i po přechodu řídí stejným právem jako před ním.

K § 92:

Započtení je jedním z důvodů zániku závazku. Je proto logické, aby se řídilo tím právním řádem, kterým se řídí pohledávka, jež je započtením postižena. Stranám se přitom umožňuje volba práva. Pro pohledávky ze smluv se použije nařízení Řím I (čl. 17).

K § 93 až 100:

Tato ustanovení odpovídají dosavadní úpravě v zákonu směnečném a šekovém a také ustanovením Ženevské úmluvy o ustanoveních v oblasti mezinárodního práva směnečného z roku 1930 a Ženevské úmluvy o ustanoveních v oblasti mezinárodního práva šekového z roku 1931.

K § 101:

Kolizní úprava náhrady škody a dalších mimosmluvních závazkových vztahů (bezdůvodného obohacení, jednatelství bez příkazu a předsmuvní odpovědnosti) je upravena přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to nařízením Řím II.

Právo na náhradu škody vzniklé z dopravní nehody v silničním provozu se řídí Haagskou úmluvou o právu použitelném pro dopravní nehody, sjednanou v Haagu dne 4. května 1971, vyhlášenou vyhláškou č. 130/1976 Sb., jejíž používání není nařízením Řím II dotčeno.

Ustanovení § 101 je určeno pro mimosmluvní závazkové vztahy, které jsou z použití nařízení Řím II vyloučeny. Pokud jde o škody z jaderné události, platí úprava ve Vídeňské úmluvě o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody z 21. 5. 1963, se Společným protokolem týkajících se aplikace Vídeňské úmluvy a Pařížské úmluvy, Vídeň 21. 9. 1988, sdělení č. 133/1994 Sb.

K § 102 až 108:

Vychází se z dosavadní úpravy. Zejména otázky právní pomoci ve styku s cizinou jsou předmětem úpravy řady dvoustranných a mnohostranných mezinárodních smluv závazných pro Českou republiku. Úprava v zákoně se tak uplatní, není – li určitá otázka upravena mezinárodním smlouvou ve vztahu České republiky k příslušnému státu. Ve vztahu k členským státům Evropské unie se použijí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech Evropské unie a nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských a obchodních věcech.

K § 109:

Vychází se z dosavadní úpravy. Současně se doplňuje, že k listinám vydaným soudy nebo k listinám jimi ověřeným nebo k listinám vyhotoveným nebo ověřeným notářem nebo soudním exekutorem, jichž má být použito v cizině, připojí na žádost držitele listiny vyšší ověření nejprve Ministerstvo spravedlnosti a poté i Ministerstvo zahraničních věcí. Listinami ověřenými soudem jsou i znalecké posudky a úřední překlady veřejných listin, které byly opatřeny razítkem soudu z důvodu potvrzení skutečnosti, že znalec (tlumočnick) je registrován v seznamu znalců (tlumočnicků) vedeném u příslušného krajského soudu. Ze zákonného textu vyplývá, že vyšší ověření připojí oba úřady i k fotokopiím listin, na nichž předtím potvrdil notář svojí ověřovací doložkou, že se fotokopie listiny shoduje s jejím originálem (§ 73 zákona č. 358/1999 Sb.). Vyšší ověření nemůže být připojeno na prostou kopii listiny, tj. na kopii listiny, jež není opatřena razítkem a podpisem oprávněné úřední osoby nebo na fotokopii listiny, jež není ověřena notářem podle § 73 zákona č. 358/1999 Sb. Tento postup je ve shodě se Závěry a doporučeními Zvláštní komise Haagské konference mezinárodního práva soukromého, která se v únoru 2009 zabývala vyšším ověřením listin, jež mají být použity v cizině (ověřování listin apostilní doložkou).

K § 110:

Přejímá se dosavadní úprava, která se ze systematických důvodů přemísťuje na jiné místo v zákoně. Vyjádření není závazné a hodnotí se jako jeden z důkazů.

K § 111:

Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 o úpadkovém řízení se týká řízení, kdy jsou hlavní zájmy dlužníka soustředěny v Evropské unii (bod 14 uvozoovacího textu). Pravomoc českých soudů pro insolvenční řízení se zakládá na čl. 3 odst. 1 nařízení, podle něhož jsou příslušné k zahájení insolvenčního řízení soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, tzn. české soudy, jestliže hlavní zájmy dlužníka jsou soustředěny na území České republiky (dlužník má zde obvyklý pobyt, sídlo). Smyslem odstavce 1 je tak zahrnout do řízení i majetek dlužníka v cizím státě, který není členským státem Evropské unie, pochopitelně za předpokladu, že tento cizí stát přiznává na svém území účinky insolvenčnímu řízení zahájenému v České republice.

Odstavec 2 umožňuje zahájit a konat insolvenční řízení omezené na dlužníkův majetek v České republice, jestliže hlavní zájmy dlužníka jsou soustředěny na území cizího státu, který není členským státem Evropské unie.

Nařízení č. 1346/2000 obsahuje řadu kolizních ustanovení (v člancích 4 až 15), která odkazují v některých případech jen na právo členského státu. Odstavec 3 návrhu zákona umožňuje používání těchto kolizních ustanovení i nad rámec nařízení č. 1346/2000.

Ustanovení odstavce 4 je převzato ze zákona č. 125/2002 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o platebním styku, a odpovídá předpisům Evropské

unie a ze zákona č. 257/2004 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o podnikání na kapitálovém trhu, zákona o kolektivním investování a zákona o dluhopisech.

Ustanovení odstavce 5 vychází z dříve platného § 69 zákona o konkursu a vyrovnání a připouští za podmínky vzájemnosti i uznání rozhodnutí třetích nečlenských států ve věcech insolvenčního řízení, jestliže byla vydána ve státě, v němž jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, tj. obvykle ve státě, v němž má dlužník obvyklý pobyt nebo sídlo, a jestliže dlužníkův majetek v České republice není předmětem již zahájeného insolvenčního řízení podle odstavce 2 návrhu zákona.

K § 112 až 116:

Úprava obsažená v § 112 až § 114 je transpozicí článků 10, 24 až 27, 30 až 32 směrnice č. 2001/24/ES. Pouze promítnutí těchto ustanovení do zákona může zajistit, aby kolizní normy pokrývaly vedle institutu úpadku podle insolvenčního zákona i institut nucené správy podle zákona o bankách a na rozdíl od působnosti insolvenčního zákona i spory, v nichž jsou práva osob ovlivněna insolvenčním řízením probíhajícím v zahraničí, přestože zahraniční instituce nemá v České republice pobočku.

Ustanoveními § 115 a 116 se v souladu se směrnicí č. 2001/17/ES doplňují kolizní ustanovení ve vztahu k pojištění a zajištění.

K § 117:

Přejímá se úprava ze zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (§ 36). Nově se stanoví, že ostatní náležitosti rozhodčí smlouvy se posuzují podle právního řádu státu, v němž má být vydán rozhodčí nález. Může se stát, že bude třeba otázku platnosti rozhodčí smlouvy, podle níž se má rozhodčí řízení konat v cizině, kde tak má být vydán i rozhodčí nález, posoudit i u českého soudu vzhledem k ustanovení § 106 odst. 1 o.s.ř., jestliže žalovaný namítne existenci takové rozhodčí smlouvy.

K § 118 a 119:

Vychází se z dosavadní úpravy (§ 4 odst. 2, § 25 odst. 3, § 37 zákona č. 216/1994 Sb.).

K § 120 až 122:

Vychází se z dosavadní úpravy (§ 38 až 40 zákona č. 216/1994 Sb.).

K § 123:

Ustanovení se týká poměrů, které sice vznikly před nabytím účinnosti nového zákona, avšak dlouhodobě přetrvávají za účinnosti nového zákona a dochází v nich k opakovanému a trvajícimu chování účastníků, tzn. i k novým jednáním a k novým skutečnostem. Např. takovými trvalými dlouhodobými poměry jsou poměry mezi rodiči a dětmi nebo poměry mezi manžely. I když tak podle okolností může na základě tohoto ustanovení dojít ke změně rozhodného práva pro takové poměry, převažuje zde zájem na tom, aby se takové poměry řídily novou úpravou. Nejeví se to neúnosným důsledkem, protože i dosavadní právní úprava stanoví podle okolností změnu rozhodného práva pro tyto poměry, dokonce i pro majetkové poměry manželů. Situace, které se v těchto vztazích dovršily před nabytím účinnosti nového zákona, se posoudí podle dosavadních právních předpisů.

K § 124:

Protože jde o novou kodifikaci, dosavadní úprava se zrušuje. Dále se zrušují i příslušné pasáže zákona o rozhodčím řízení a zákona směnečného a šekového.

K § 125:

Nabytí účinnosti navrhovaného zákona se stanoví ke stejnému dni jako nabytí účinnosti nového občanského zákoníku a zákona o obchodních společnostech a družstvech.

V Praze dne

RNDr. Petr Nečas, v.r.

JUDr. Jiří Pospíšil, v.r.